

Kristina Roy

Cuvînt înainte

Trăim într-o epocă a școlilor și a instruirii sistematice. Se vorbește și se scrie mult despre dezvoltarea caracterului omenesc, ca și despre condițiile și împrejurările care stînjenesc sau promovează această dezvoltare. Numai un lucru se trece de obicei cu vederea: că un caracter adevărat, desăvîrșit, curat poate fi format numai și numai de către Dumnezeu, și că, în vederea acestei dezvoltări a lui, trebuie să-i servească toate lucrurile, atît cele rele, cît și cele bune, precum și toate împrejurările și circumstanțele.

Despre asemenea ființe umane educate de Dumnezeu însuși se ocupă cartea „Dumnezeu era cu el”, carte care a luat naștere în ore de dimineață petrecute într-o comuniune liniștită cu Dumnezeu în rugăciune și studiu biblic. Dacă cineva vrea să aibă binecuvîntare în urma acestor reflecții, să citească mai întîi pasajul respectiv din Geneza 37-50 despre care este vorba în fiecare capitol. Pe urmă poate să compare și să verifice el însuși cele scrise.

Fie ca această carte, publicată ca urmare a unei mari iubiri față de Salvator și față de Cuvîntul lui Dumnezeu, oricît de slabă și de imperfectă ar putea fi, să se asemene cu mirul acela al Măriei din Betania, al cărui parfum plăcut a umplut toată casa și a îmbucurat inima Fiului lui Dumnezeu.

Autoarea

1. Copilărie fericită

Geneza 37:1-11

După ani îndelungi de pribegire printre străini, ani plini de încercări și suferințe dureroase, Iacob, căruia Domnul i-a dat numele de Israel, a ajuns în sfîrșit în țara pe care Domnul o promisese bunicului său Ab-raham, tatălui său Isaac și lui însuși ca moștenire. El putea să numească această țară patria sa, căci Domnul o garantase urmașilor lui Abra-ham cu un jurămînt etern. Aici, el putea să-și pască liber și pașnic turmele, deplin conștient că în sfîrșit ajunsese *acasă*. - în felul acesta, după atîtea zile rele, veniseră în sfîrșit zilele de odihnă, cel puțin așa părea să fie.

Cea mai mare bucurie i-o făcea lui Iacob, care îmbătrînea, iubitul său Iosif [evr. Iosef]. Acesta era un băiat neobișnuit de înzestrat, cu fața frumoasă și cu firea tandră, supusă. Cînd tatăl său l-a îmbrăcat cu frumoasă haină multicoloră, el arăta de parcă s-ar fi născut pentru coroana regală.

Întrucît nu păștea turmele împreună cu frații săi, stătea de cele mai multe ori în apropierea tatălui său, îi servea și îl înveselea cu întrebările lui copilărești. Să ni-i imaginăm pe cei doi cum șed spre seară în fața cortului, în lumina apusului de soare: bărbatul grav și cărunt, pe a cărui frunte brăzdată de riduri adînci se putea citi: „Puține și rele sunt zilele vieții mele”, și la picioarele sale frumosul său băiat, cu capul buclat sprijinit de mîna. Ochii lui mari și negri cu priviri visătoare erau îndreptați asupra tatălui, în timp ce-l asculta cu mare atenție cum povestea.

Și tatăl a început să istorisească cum fusese cu mult, mult timp în urmă, cînd în mijlocul frumosului pămînt se afla paradisul de o mie de ori mai frumos, în care trăiau doi oameni fericiți. Dar, vai, după aceea au păcătuit din cauza mîndriei și neascultării, fiind nevoiți să plece pentru totdeauna din Grădina Eden, unde să nu se mai întoarcă niciodată. Oh, ce mult dorea băiatul să poată arunca măcar o privire asupra acestui paradis minunat! Dar tatăl i-a povestit mai departe cum li s-au născut doi copii strămoșilor omenirii. Cel mai mare, Cain, era invidios, arogant și îndărătnic; cel mic, cu numele Abel, era blînd, liniștit și evlavios; și cum apoi Cain l-a ucis din invidie pe fratele său Abel, producînd o mare durere părinților săi. Altădată, tatăl a istorisit băiatului - și a tot repetat această povestire - cum s-a populat apoi pămîntul cu oameni. Dar aceștia erau cu toții

răi, nu au ascultat de Domnul, ci trăiau numai pentru ei și după cum voiau ei; mâncau, beau fără cumpătare, duceau o viață destrăbălată, și în felul acesta au umplut frumosul pământ cu nelegiuirile lor. În cele din urmă, Domnul n-a mai putut răbda și a anunțat că avea să vină un potop pentru a nimici acest întreg popor păcătos. În mijlocul tuturor acestor oameni se găsea un singur om, pe nume Noe, de care Dumnezeu S-a putut îndura împreună cu mica lui familie. Dumnezeu i-a dat ordin acestuia să construiască o arcă pentru sine și pentru cîte o pereche din animalele pe care trebuia să le țină în viață. Noe a lucrat timp de 120 de ani la arcă, și în acest timp a spus celor care îl ajutau la construit, precum și mulțimii celor curioși care veneau să privească, că va veni o pedeapsă pentru păcat, și anume un potop. Dar nimeni nu îl credea. Ei îl numeau un nebun bătrîn și au rîs de el atunci cînd Noe a intrat în lada uriașă împreună cu familia sa și cu animalele. Dar nici n-a închis bine Domnul ușa după el, că s-au și strîns norii și a venit judecata lui Dumnezeu. Secretul pe care un înger îl rostise înfiorat și în șoaptă în urmă cu 120 de ani unui alt înger devenise realitate: Din gura lui Dumnezeu a ieșit sentința: „Voi șterge de pe pământ pe omul pe care l-am creat”, și neamul acela necredincios de oameni care trăia înainte fără să-i pese și care își pierduse prostește perioada de grație urma nu numai să fie pedepsit, dar chiar nimicuit în totalitate. Căci o mîhnire neconținută de mult timp a lui Dumnezeu atrage totdeauna după sine pierzarea omului care n-a vrut să-L bucure pe Dumnezeu printr-o căință adevărată. Da, judecata lui Dumnezeu a venit pe neașteptate; cei 120 de ani de cînd dura perioada de grație trecuseră, și au fost suficiente 190 de zile de judecată a mîniei lui Dumnezeu ca să-i stîrpească pe toți nelegiuiții, ca și cum n-ar fi fost niciodată pe pământ. O, păcătosule, poți

io

să primești sau să pui în joc timp de 60 de ani îndurarea lui Dumnezeu, dar gîndește-te că ajung trei minute și trei zile ale mîniei Sale ca să te aducă sub pământ, da, în așa măsură să te nimicească de pe pământ, încît să nu mai rămînă nici măcar o amintire din tine.

Cînd îl auzea Iosif pe tatăl său povestind despre evenimentul acela solemn, îl interesa mai ales amănuntul că strămoșul său Terah, tatăl lui Abraham, îl cunoscuse personal pe acest minunat Noe, singurul om care mai rămăsese pe pământ. Și din gura lui auzise cum era înainte, în timpul și după potop. Ah, ce mult i-ar fi plăcut lui Iosif să-l cunoască și el pe Noe!

De multe ori, cînd norii se strîngeau peste Liban sau peste Muntele Moria, ori cînd văhuri de ceață acopereau fața prietenoasă a lunii, băiatul își imagina norii aceia negri care se adunaseră odinioară peste pământ înainte de a veni prăpădul. Ah, apele acelea nu nimiciseră numai întreg pământul de atunci și nu numai tot neamul omenesc, ci luaseră cu ele și paradisul acela minunat. Acum, pe pământ nu mai exista paradis; degeaba l-ar căuta omul!

Cînd i se povesteau aceste lucruri, Iosif uita adesea ce se întîmplă în jurul lui. Două lucruri i s-au întipărit adînc în inimă: teama simtă de Dumnezeu drept și sfînt, care nu lasă nepedepsit păcatul, și aversiunea profundă față de păcat. Aceste două noțiuni s-au înrădăcinat atît de puternic în inima lui tînără, încît băiatul a fost gata mai tîrziu mai degrabă să moară decît să păcătuiască.

Uneori, cînd Iacob era cu fiul său în Mamre, îi povestea de onoarea care i se făcuse acolo lui Abraham cînd Domnul a venit la el în vizită însoțit de doi îngeri și a acceptat să fie ospătat de el; cu acea ocazie, Abraham putuse să obțină prin rugăminți de la Domnul scăparea So-domei dacă se găseau în oraș măcar zece oameni drepti, dar nu s-au găsit. Iosif a stat de cîteva ori la Marea Moartă, gîndindu-se că acolo zăceau orașele păcătoase Sodoma, Gomora și Adama, al căror strigăt se înălțase pînă la cer. Și cînd a ajuns în țara Moria, s-a gîndit la bunicul său Isaac, cum dusesese cîndva în spate lemnele pentru ofranda arsă în foc, care trebuia să fie chiar el. Cînd au sosit la Betel, prefera să doarmă afară în fața cortului, tînjind să i se deschidă și lui porțile

ii

cerului, iar el - ca odinioară tatăl său în fuga la Haran - să vadă îngerii lui Dumnezeu suind și

coborînd. Așa ceva n-a văzut niciodată, dar cînd adormea atît de plin de doruri sfînte, atunci avea uneori vise plăcute, iar două dintre ele erau atît de vii și de ciudate! - Odată, a văzut pe cer soarele, luna și unsprezece stele frumoase că se uita toate la el, și brusc au făcut o plecăciune înaintea lui. Acest vis l-a preocupat mult timp.

Încă din copilărie, Iosif a trăit în așa fel, încît să se poată spune ca odinioară despre Enoh că „umbla neîncetat cu Domnul”. El își dăduse de timpuriu întreaga sa inimă lui Dumnezeu, și cînd Iacob l-a trimis în cele din urmă la frații săi ca să-i servească, i-a căzut greu să vadă ce urît vorbeau între ei. N-a putut să nu-i spună tatălui său, și acesta l-a rugat să-i mustre și să-i avertizeze, fapt care s-a și întîmplat. Dar lucrul acesta i-a făcut pe fiii lui Iacob să se supere pe el, ba chiar să-l urască, mai ales cînd au văzut cît îl mai iubea tatăl, iar ei trebuiau să recunoască faptul că Iosif merita dragostea tatălui. Ei știau că trebuiau să trăiască așa cum trăia Iosif și că trebuiau să-I servească și ei Domnului, dar nu voiau lucrul acesta, și de aceea și-au urît fratele, cum îl urise odinioară Cain pe Abel. Iosif a fost nevoit să suporte unele neajunsuri din partea fraților săi, singurul lucru care tulbura fericirea copilăriei lui. Cu atît mai mult îl iubea el pe frățiorul său Beniamin și se bucura la gîndul că mai tîrziu, cînd va mai crește, va găsi în el un camarad plin de înțelegere.

Visele lui Iosif erau ciudate și pentru Iacob, căci se temea că-l vor duce la trufie și aroganță pe băiat. Dar frații lui l-au urît de atunci și mai mult. Așa au trecut 17 ani.

2. Vîndut

Geneza 37:12-28

Într-o dimineață, Iosif s-a sculat ca de obicei bine dispus și a vrut să se ducă la treaba lui obișnuită, dar mai înainte de aceasta s-a grăbit totuși să-i ureze tatălui său „bună dimineața”. Acesta l-a însărcinat să se ducă la Sihem la frații săi. Probabil că trebuia să le ducă ceva de

12

mîncare, precum și un mesaj de la tatăl lor. Lui Iosif nu-i venea ușor să se ducă la frații săi, căci știa că nu se putea aștepta la dragoste din partea lor, dar, obișnuit cu ascultarea, s-a pregătit de drum.

Să ne închipuim cum stătea Iacob la despărțire în fața cortului său și se uita după el. Băiatul frumușel și-a întors încă o dată fața radioasă spre tatăl său. Pe buze îi juca un zîmbet luminos, iar din fața ochilor slăbiți ai lui Iacob a pierit în depărtare raza lui de soare. I se mai vedea doar haina multicoloră - apoi Iacob a intrat în cort, fără nici o bănuială că această despărțire fusese pentru mult timp, ba chiar că nu avea să-l mai revadă niciodată pe acest băiat cu părul negru cîrlionțat. La fel de puțin bănuia Iosif, cînd s-a mai întors o dată spre cortul părintesc, că acesta era cel din urmă rămas-bun și că nu-și va mai revedea niciodată locșorul acesta care fusese patria lui. Da, nu știa că acea dimineață era diferită de toate celelalte dimineți de pînă atunci și că în ziua aceea ajunsese la granița copilăriei de aur; nu știa că, o dată cu noaptea care trecuse, i se sfîrșise viața fără griji și nu se va mai întoarce niciodată.

Iosif a ajuns la Sihem, dar frații lui nu erau acolo. A pornit la drum ca să-i caute, și a căutat cu conștiinciozitate pînă i-a găsit. Le-a dat mîncarea și hainele, apoi le-a transmis însărcinările de la tatăl său; el a făcut totul așa cum i se poruncise. - Iar răsplata? Ce răsplată i-au dat frații săi lui Iosif? - Ei bine, una asemănătoare cu cea pe care alți frați, după sute de ani, au dat-o bunului și fidelului lor Frate. El își părăsise Tatăl ceresc ca să le aducă mesajul Său, mîncare proaspătă, o haină curată și să-i caute pe frații Săi; da, venise ca să caute și să salveze ce era pierdut. Și cînd a venit la ei, nu l-au primit mesajul și au disprețuit haina albă pe care le-o oferea. Pe El însă l-au bătut, l-au vîndut și l-au omorît.

Să ne întoarcem la tînărul nostru Iosif și să aruncăm înainte de orice o privire fraților săi. Ei l-au recunoscut de departe după frumoasa lui haină multicoloră, și poate și după pasul vioi. Inimile le erau cuprinse înainte de orice de teamă că: „O să vadă din nou ceva rău la noi și o să ne pîrască” - și apoi de amărăciune: Oare tot așa o să fie? Acest frate, care a cîștigat de partea lui toată inima tatălui și care avusese și

niște vise atît de mîndre care îl înălțau mai presus de toți ceilalți, -acest frate urît de ei, care trăia printre ei așa cum ar fi trebuit să trăiască ei înșiși, dar nu puteau, pentru că nu voiau, și care le fusese mereu dat ca exemplu; - să rămînă oare veșnic pentru ei un reproș în carne și oase? în nici un caz, lucrul acesta trebuia să se termine odată!

Cînd Iosif a ajuns cu pași repezi în apropierea lor, iar de pe buze i-a ieșit un prietenos „Salem!” (pace), soarta îi fusese pecetluită deja. Urma să fie ucis și aruncat într-o groapă, ca să poată spune că îl mîn-case o fiară sălbatică. „O să vedem noi ce valoare mai au atunci visele lui”.

Numai Ruben și-a ridicat glasul ca să-l scape pe Iosif. Ruben păcă-tuise cîndva grav împotriva tatălui său. Acest păcat îl văduvise pentru totdeauna de drepturile lui de întîi născut și îl despărțise pentru mult timp de inima tatălui. Poate că nu-și va mai putea regăsi niciodată pacea, căci știa cît greșise față de tatăl său și că păcatul lui nu putea fi șters. Lucrul acesta îl chinuia, și de aceea voia să împiedice ca o nouă suferință să mîhnească inima tatălui său. Dar el nu putea să vină înaintea fraților săi și să spună: „Nu-i faceți tatălui nostru răul acesta”, căci toți s-ar fi uitat la el cu dispreț: „Tocmai tu vorbești, care i-ai adus atî-ta rușine și necaz?” Așa că el a încercat cu un șiretlic și a reușit să-i cîștige pe frații săi pentru propunerea lui. Ei au fost gata să-l arunce pe Iosif în groapă și să-l lase pe bietul lor frate nevinovat pradă morții prin înfometare. Căci, după ce vor fi plecat de acolo cu turmele lor, nici o ființă omenească nu va mai ajunge prin pustietatea aceea. Dacă va duce apoi dorul plîntății din casa tatălui său, din partea lor putea să se prăpădească încetul cu încetul, gîndindu-se la visele lui.

Propunerea lui Ruben a părut mult mai avantajoasă fraților săi. Dar Ruben se gîndea: „Aștept să plece cu toții, apoi o să-l eliberez pe Iosif și o să-l aduc din nou la tata, și dacă află ce-am făcut, poate că o să mă ierte pentru greșeala mea. în felul acesta pot să-mi repar oarecum greșeala”.

între timp, Iosif ajunsese la ei. „Pacea să fie cu voi!” a strigat el vesel; și-a dat jos povara, și-a rostit mesajul și... ar fi putut spune: „Mă înconjoară ca albinele”. Nu cred că fiii lui Iacob l-au prins imediat pe

Iosif; nu, ci mai întîi au început să se certe cu el: „Ai venit din nou ca să spionezi ce facem aici pentru ca să ne pîrăști tatălui nostru?” Iosif n-a rămas dator cu răspunsul; el și-a susținut nevinovăția, a spus că tatăl său îl trimisese, așa cum a strigat după 2000 de ani cerescul Iosif: „N-am venit de la Mine însumi, ci Tatăl Meu M-a trimis”. - „Vrei să te înalți deasupra noastră?” au continuat frații să-i facă reproșuri; „oare Iacob nu este și tatăl nostru, e doar al tău?” - O vorbă a dat naștere alteia, pînă ce într-un sfîrșit l-au apucat, i-au sfîșiat haina multicoloră, l-au legat și apoi l-au aruncat în groapa în care fusese cîndva apă. Oh, cum i-a mai implorat Iosif! Ce amarnic a mai plîns! Ce înfricoșat a strigat: „Tată, tată, unde ești? Ajută-mă!”, pînă ce strigătul i-a amuțit pe fundul noroios al gropii. Și în timp ce se auzea din cînd în cînd un geamăt înăbușit venind din groapă, frații săi nemiloși sedeau în apropiere și se înfruptau cu bucatele aduse de el. - Așa sunt și azi unii care se înfruptă din Pîinea vieții, Cuvîntul lui Dumnezeu, trăiesc din el și în același timp îl calcă în picioare pe Iesus și sîngele Său.

Numai Ruben nu voia să mînhînce. Nu el îl aruncase pe Iosif în groapă, dar nici nu-i putuse împiedica s-o facă, căci un om căruia păcatul i-a legat mîinile încă n-a salvat niciodată pe un alt om de Abis. - Pentru a nu mai auzi gemetele fratelui său, a plecat de acolo. Aștepta ca frații săi să plece din locul acela; după aceea s-a întors, dar era prea tîrziu!

în timp ce frații mîncau, s-a apropiat de ei o caravană de ismaeliți. Ei duceau în Egipt mărfuri prețioase încărcate pe cămile, și în plus duceau cu ei și un număr de oameni legați, o marfă vie, pe care voiau de asemenea s-o vîndă la piață. Fiii lui Iacob au văzut caravana, iar Iuda a propus: „Ce cîștigăm dacă îl omorîm pe fratele nostru și îi vîrșăm sîngele?” Și în sinea lui poate că a gîndit astfel: „Chiar dacă ne chinuiește conștiința, vinovăția noastră nu este chiar

așa de mare'. Cu voce tare, a zis: „Haideți să-l vindem ismaeliților, ca să nu ridicăm mîna împotriva lui, căci este fratele nostru, carnea și sîngele nostru".

Ce mărinimie, acum, cînd era vorba de cîștig! „Da, da!" au strigat ei într-o singură voce. S-au dus la groapă ca să-l aducă pe Iosif; l-au scos afară și i-au dezlegat mîinile. Ba au primit chiar și mulțumiri de

15

la bietul băiat.

Totuși, cine poate să descrie groaza care l-a cuprins pe fiul preferat al lui Iacob cînd a înțeles ce aveau de gînd să facă cu el și cînd a văzut că lui Iuda i s-au numărat 20 de monede de argint înainte de a-l da pe mîna negustorului ismaelit!

O, Iosif, Iosif! Unde este libertatea ta? Unde e casa ta părintească? Cu timpul, ochii scăldați în lacrimi n-au mai văzut imaginea patriei familiare, înălțimile Libanului s-au pierdut în depărtare, toate acestea au dispărut pentru totdeauna, și o dată cu ele și copilăria fericită și viața liberă. În fața lui se afla deșertul și sclavia! Nu-i mai rămăsese nimic pe pămînt, numai Dumnezeu, Dumnezeul părinților săi, care îl însoțise pe tatăl său la Haran. El îi mai rămăsese! În primele ore, pe Iosif l-a copleșit o stare de insensibilitate spirituală, așa cum urmează adesea după marile lupte și emoții psihice. Apoi a venit durerea violentă și dorul de nespus după tatăl iubit, și o dată cu el i-au revenit toate imaginile din viața lui trecută. Cu capul plecat, tînărul mergea mai departe și se gîndea cum îl serviseră ei cu tatăl lor în Betel sau în Beerșeba ori la Mara pe Dumnezeul cel viu și și-a adus aminte de tot ce auzise de la tatăl său. Ah, ceea ce-l lovise era cu mult mai greu decît ceea ce i se întîmplase cîndva bunicului său Isaac. Oh, era de o sută de ori mai bine să fii sacrificat de mîna propriului tată decît să mergi pentru totdeauna în sclavie într-o țară păgînă! Ismaeliții nu l-au deranjat pe tînăr din gîndurile lui, iar drumul era lung. Erau niște oameni răi, nelegiuiți, iar el cu Dumnezeul său era așa de singur între ei cum fusese odinioară Noe în prima lume nelegiuită sau ca Lot în Sodoma.

„Dumnezeu i-a ajutat pe ei și mă va ajuta și pe mine", se gîndea el. Iosif se obișnuise de mic să se roage și să se gîndească la Dumnezeu; dar cum îi mersese atît de bine acasă, din cînd în cînd atenția îi era distrasă la alte lucruri. Acum, cînd pierduse totul, se agăța de Dumnezeu cu toate fibrele inimii sale, predîndu-l-se total cu ho-tărîrea de a se încrede în El ca Abraham și de a trăi cu El ca și Enoh - omul acela minunat despre care îi povestise tatăl său că trăia permanent cu Dumnezeu pînă ce în final n-a mai fost văzut de oameni pentru că Domnul îl răpise. Și el voia să-I rămîină fidel lui Dumnezeu

16

în mijlocul unei lumi păgîne, așa cum făcuseră Noe și Lot. Și poate că Domnul va face ca tatăl lui să afle unde se afla și să-l poată răscumpăra. Această frumoasă speranță a fost prima rază de soare care a apărut în gîndurile mohorîte ale tînărului.

Așa a ajuns el în Egipt. În piața de sclavi se găsea și Potifar, șambelanul regelui și comandantul gărzii lui de corp. Tocmai avea nevoie de un sclav iscusit ca administrator; l-a văzut pe frumosul tînăr palid și l-a cumpărat. - Bietul Iosif!

3. Plata înzecită

Geneza 37:9-36

Între timp, Ruben se întorsese la frații săi. Pe drum se tot gîndise cum era cel mai ușor să-l elibereze pe Iosif și să-l poată duce cel mai sigur la tatăl său, pentru ca ceilalți frați să nu-i poată face nimic rău. Așa a ajuns el la groapă - și ea era goală. Spaima și groaza l-au copleșit în așa măsură, că în durerea lui și-a rupt hainele. Ajuns la frații săi, nu s-a mai întrebat ce vor spune ei cînd vor afla de compătimirea lui pentru tatăl lor și de intenția lui de a-l salva pe Iosif: „Băiatul nu mai este acolo; ce să mă fac?" a strigat el frîngîndu-și mîinile. „Am scăpat singura ocazie care mi s-a oferit să mă împac cu tata și să-mi îndrept păcatul! Pentru că eram împreună cu voi, tata nu va crede niciodată că n-am avut nici o vină în moartea lui Iosif. Iar dacă, cu timpul, o să vă ierte pe voi toți, pe mine n-o să mă mai ierte niciodată. Ah, încotro să

mă duc? Fără Iosif nu pot să vin înaintea tatălui meu".

„Nu te teme", l-au liniștit frații, „Iosif trăiește!" Ei i-au relatat ce se întâmplase. „Pentru ca vina să nu cadă nici pe tine, nici pe noi, o să-l înșelăm pe tatăl nostru. Iată haina lui Iosif; o să tăiem un țap și o să înmuiem haina în sânge; tatăl nostru nu mai vede bine, nu-și va da seama de deosebire și va crede cu siguranță că l-a sfîșiat un animal sălbatic - și bucură-te că am scăpat pentru totdeauna de cel care ne pîra".

Că Ruben s-a liniștit cînd l-a văzut pe mesager plecînd cu haina însîngerată, este o altă chestiune. Probabil însă că l-a liniștit speranța că va putea să-și răscumpere fratele. Și dacă Ruben voia să fie foarte

17

sincer cu el însuși, atunci trebuia să mărturisească în fața tuturor că niciodată nu se simțise prea bine în preajma conștiinciosului Iosif, mai ales cînd vedea ce mare aversiune simțea el față de păcat și îl evidenția cu orice ocazie. „El nu știe ce-am făcut eu", gîndea Ruben, „dar cînd o să afle - oare cu ce ochi o să se uite la mine? Și dacă Iosif nu se va întoarce, atunci cel puțin nu va afla niciodată". În fond el, Ruben, era total nevinovat de vînzarea lui Iosif. Oh, nimic nu se poate reduce așa de ușor la tăcere ca și conștiința tocită a unui om păcătos! Iacob îl căuta plin de dor cu ochii pe iubitul său băiat. Ar fi trebuit să se fi întors de mult. Poate și de zece ori a ieșit Iacob din cort, ținîndu-și mîna la ochii slăbiți. El se tot uita, tot aștepta, asculta atent, doar-doar va auzi în depărtare pasul binecunoscut al fiului. O, tată nefericit, niciodată nu va mai răsuna la urechea ta acest pas ușor, însoțit de o fredonare veselă! Adesea ni se întîmplă ca înainte de o nenorocire să avem o presimțire sumbră; simțim că se va întîmplă ceva rău. Și Iacob a presimțit ceva, și temerea care îl cuprindea adeseori, după ce Iosif plecase la frații săi - că iubitul său putea să fi fost atacat pe drum de un animal sălbatic - l-a cuprins și în ziua aceea. În sfîrșit a auzit pași și păcănitul unor sandale de lemn. Veneau fiii. Iacob n-a plecat urechea nici la salutul lor, nici la mesajul lor. Prima lui întrebare a fost: „Nu l-ați văzut pe Iosif? Unde este Iosif? Nu este cu voi?" El se interesa de fiul său, iar ei - ei i-au adus haina lui însîngerată. O, ce suferință, ce durere de nespus!

Cu mult timp în urmă, Iacob îmbrăcase hainele fratelui său Esau și prin aceasta îl înșelase pe tatăl său Isaac, care era orb - și acum primea plata înzecită a păcatului său. Zece dintre fiii săi l-au înșelat cu haina lui Iosif, cînd nu mai putea să vadă bine. Dar au trecut mulți ani înainte de a-și da seama de această dreptate a lui Dumnezeu. - De cîte ori întrebăm de ce a permis Dumnezeu să se întîmple cutare sau cutare lucru, și poate că aceasta este doar urmarea firească a unui păcat, căci păcatul e o piatră care cade totdeauna peste cel care a aruncat-o. „Ah", a strigat Iacob cu durere de nedescris. „Este haina fiului meu! Un animal sălbatic l-a sfîșiat pe Iosif! -Nu degeaba mi-am făcut eu griji pentru el. De nu l-aș fi lăsat să plece de data asta!" Iacob și-a

18

amintit cum își luase rămas-bun pentru totdeauna de la fiul său acolo, în fața cortului; tot mereu vedea în fața ochilor iubita față frumoasă a fiului său cu păr cîrlionțat, ultimul surîs al razei lui de soare, lucirea recunoscătoare a frumoșilor lui ochi negri. Ah, acest fiu iubit era pierdut pentru totdeauna, și nefericitul tată nu putea nici măcar să-l înmormînteze! - Este de neînțeles duritatea și nerușinarea unor oameni. Fiii lui Iacob au venit cu soțiile lor și l-au plîns pe Iosif cu lacrimi prefăcute. Erau în stare să privească profunda și sfișietoarea durere a tatălui lor fără să spună: „Nu plînge, tată! Iosif n-a murit, el trăiește. Noi l-am vîndut de fapt ca sclav în Egipt, dar dacă vrei o să căutăm prin toate piețele de sclavi și o să-l răscumpărăm". Dar ei n-au spus așa ceva, căci atunci ar fi însemnat să-și recunoască vina și să-și atragă mînia tatălui, și în final poate că îl și puteau găsi într-adevăr pe fratele lor Iosif. Numai asta nu! Atunci o să se întoarcă iarăși acasă și o să le reproșeze și mai multe lucruri. Cu timpul, tatăl lor se va liniști -, căci îl avea pe Benjamin ca mîngîiere.

O, ce trist va fi arătat cortul lui Iacob fără Iosif, raza sa de soare! Bietul Iacob!

4. O pată neagră

Geneza 38

Să sărim acest capitol; el seamănă cu o pată mare neagră în istoria omenirii păcătoase. Ceva asemănător s-a repetat de sute de ori pe pă-mînt. Lumea a fost și este plină de imoralitate și vinovăție de toate felurile. Dar faptul că tocmai tribul sau seminția lui Iuda a ieșit în relief prin două asemenea cazuri merită toată atenția noastră, și cu atît mai mult cu cît din tribul lui Iuda și din Pereț, născut ca urmare a unui așa păcat mare, Și-a avut originea Iesus cel sfînt și curat. Dar cum este imposibil să iasă un om curat dintr-unul necurat, tocmai această împrejurare ne arată că Iesus nu S-a născut din voia bărbatului, ci prin Spiritul Sfînt, și de aceea pata care s-a lipit de Iuda și de Pereț nu-L putea murdări. În același timp, lucrul acesta este și un sigiliu al mării îndurări a lui Dumnezeu și al realității minunate că Fiul lui Dumnezeu

19

și al Măriei a dovedit deja prin nașterea Sa că era un Prieten al păcătoșilor și că a venit să-i salveze. Dar fapta lui Iuda ne avertizează ce poate face un om care trăiește fără Dumnezeu în lume și care nu este reținut de la păcat prin credința în apropierea neîncetată a lui Dumnezeu. Iuda a fost un bărbat eminent în casa lui Iacob. întreaga lui înfățișare impunea respect. Totuși, el era un om căzut. Dar să nu-l condamnăm. Există și azi în lume mulți oameni ca Iuda care poate că nu se pocăiesc niciodată de păcatul lor, și totuși lumea se pleacă în fața lor.

5. Victorie

Geneza 39:1-20

Așa cum un lac limpede luminat de soare stă ici și colo alături de o mlaștină tulbure și murdară, tot așa stau unul lîngă altul ambele capitole 38 și 39 în această carte. În primul este un om care trăiește fără Dumnezeu, și faptele sale, în al doilea sunt roadele unei vieți trăite cu Dumnezeu.

Pe malurile Nilului, rîul sfînt al egiptenilor, se află minunatul oraș al regelui. Deasupra lui se boltește cerul fără nori al Orientului. Razele dogoritoare de soare joacă pe obeliscurile înalte și strălucitoare și pe piramide, luminînd grădinile de pe acoperișurile plate, ca și palatele și casele splendide care, prin coloanele lor de marmură albă, contrastează ciudat cu fondul întunecat. între ele erau cactuși plini cu flori mari roșii sau roze, dar prevăzuți cu țepi, o imagine a bucuriei care îl rănește dureros, ba chiar îl omoară pe omul care vrea să aibă parte de ea. Să ne imaginăm o asemenea dimineață însorită de vară; să ne transpunem într-unui din palatele acelea din apropierea Nilului. Să privim interiorul unei săli, a cărei dușumea din mozaic este acoperită cu covoare splendide. între coloane se lasă în jos niște perdele fine de muselină albă, iar între ramurile de mirt înflorit, portocali parfumați, cactuși multicolori, flori înfocate de rodiu și tuberoze mirositoare se află niște bănci de marmură acoperite și ele cu covoare. Da, să ne în-

chipuim o asemenea sală orientală fastuoasă, a cărei splendoare orbitoare ni s-ar părea ca un basm. Dar nu este basm; în Egipt se găsea cîndva o asemenea splendoare, și viața de acolo era așa de minunată și de îmbelșugată, că ne este greu nouă occidentalilor să ne imaginăm așa ceva.

Pe scara lată care duce mai întîi spre un coridor și de acolo într-un salon deschis spre o grădină urcă un tînr. Fața sa tinerească frumoasă, ca și ochii mari și visători, poartă expresia unei neobișnuite seninătăți, a unei păci profunde și a unei mari fermități. Silueta zveltă și armonioasă este înfășurată într-o robă lungă, albă, încinsă cu un brîu, iar peste ea o mantie multicoloră. Aici, în strălucirea și splendoarea Egiptului, îl reîntîlnim după ani de zile pe Iosif al nostru! Dar ce schimbare s-a petrecut cu el de cînd l-am văzut ultima oară!

Ajuns sus, tînrul s-a oprit și s-a uitat în sus spre cerul albastru. Apoi, el și-a împreunat mîinile, și-a lăsat capul în jos și, pentru că nu-l chemau încă îndatoririle, s-a cufundat într-o meditare liniștită. Se gîndea la zilele copilăriei lui fericite pe care le trăise departe de acolo, la

poalele munților Libanului; și-a amintit de patria, de cortul părintesc, de tatăl său iubit. S-a gândit la clipa aceea groaznică în care toate acestea i-au fost smulse pentru totdeauna. Dar s-a gândit și ce minunat fusese întărit de încrederea lui în Dumnezeu. Întrucât Iosif trăia fidel în prezența permanentă a lui Dumnezeu, Dumnezeu era și mai fidel față de el. Întrucât își învinsese vitejește mîhnirea cu ajutorul Lui, a devenit iscusit pentru orice lucrare; chiar cînd era vorba să facă o treabă neobișnuită, o făcea cu privirile îndreptate asupra lui Dumnezeu, și Domnul îl ajuta și-Și puna binecuvîntarea specială pe tot ce făcea. Foarte curînd, stăpînul lui Iosif a observat ce comoară prețioasă avea în tînrul evreu și l-a îndrăgit. Din ziua aceea, el n-a mai fost tratat ca sclav. A primit o haină onorabilă și a devenit administratorul casei stăpînului său. El a administrat atît de bine și de fidel bunurile acestuia, că acesta a avut un cîștig vizibil. Potifar îl iubea pe Iosif. Se în-credea atît de mult în el, de parcă ar fi fost propriul său fiu. Întrucât era șeful gărzii de corp a regelui și înalta sa poziție militară cerea prezența lui zi de zi la palat, se bucura că are un asemenea servitor fidel. Foarte

20

21

adesea, cînd sosea acasă și-l chema la sine pe Iosif, vorbea mult și prietenos cu el și îi accepta bucuros propunerile serioase cu privire la administrarea mării sale averi. Se întîmpla și ca Iosif să-l facă atent pe stăpînul său cu privire la servitorii săi, așa cum făcuse și în casa părintească, în felul acesta, Potifar a avut ocazia de a face cunoștință cu părerile lui Iosif despre păcat și cu nezguduita sa încredere în Dumnezeu. El îl stima, deși Iosif era foarte tînăr, iar Potifar, judecînd după poziția lui, era deja un om mai în vîrstă.

În clipa aceea, Iosif se gîndea la toate acestea și lăuda călăuzirea binevoitoare a lui Dumnezeu care îl adusese în această casă, unde îi mergea de cîtiva ani peste așteptări.

Dar, în mijlocul acestei rugăciuni de mulțumire, peste fruntea lui a trecut un nor, și obrazii i s-au îmbujorat brusc. Se gîndea la singurul neajuns pe care îl avea în această casă și care îi provoca multă suferință. Era vorba despre atracția pe care o simțea pentru el stăpîna lui. Așa cum am amintit deja, Potifar era un om mai în vîrstă, dar avea o soție tînără și frumoasă, pe care probabil că o iubea foarte mult, și în care el se încredea deplin. Dacă această femeie l-a iubit cînd s-a căsătorit cu el, este o altă chestiune. Probabil că nu așa au stat lucrurile. Poate că a apărut cu cîtiva ani mai tîrziu ca Iosif în casa lui Potifar, iar Iosif a fost desemnat ca servitorul ei personal. Putem să ne închipuim ce sentimente puteau să fi asaltat inima tinerei stăpîne cînd a văzut pentru prima dată acești ochi minunați și expresivi ai servitorului ei. Poate că a fost însoțită de această față tînără pînă și în visele ei. Cu siguranță că în viața tinerei doamne bogate, care trăia fără ocupație și numai pentru plăcerea ei, erau și zile și ore de plictiseală, și atunci îi făcea bine să converseze puțin cu servitorul neobișnuit de instruit al soțului ei. Iosif, care fusese smuls atît de violent din patria lui, a simțit o compătimire sinceră față de tînără lui stăpînă și, pentru a o distra, îi povestea de lucrurile care îi umpleau inima, despre țara strămoșilor săi, despre tatăl său și copilăria lui fericită, poate și despre felul cum ajunsese acolo. El nu bănuia că vorbele lui au aprins focul periculos al unei pasiuni arzătoare în inima stăpînei sale.

Așa a mers poate un răstimp. Dar nici un foc nu poate rămîne ascuns mult timp; cînd arde, se extinde în jur și la un moment dat devine evident. La început, Iosif nu și-a înțeles stăpîna, deși îl apăsau cuvintele ei pătimașe. Dar apoi a venit o clipă la care se putea gîndi doar plin de rușine, cînd ea și-a mărturisit dragostea fierbinte și i-a cerșit și lui dragostea. Cine să descrie groaza care l-a cuprins pe tînrul bărbat? El avea înaintea ochilor imaginea stăpînului său, care se încredea în amîndoi. Ce răspuns să dea stăpînei lui pînă atunci atît de respectată? Este posibil ca Iosif să fi evitat prima dată să dea un răspuns, dar incidente asemănătoare se repetau acum des și tot mai des, căci pofa este un tiran chinuitor pentru cel care o nutrește, și nu mai puțin pentru cel spre care se îndreaptă ea. Situația tînrului nefericit devenea tot mai grea din zi în zi. Degeaba se referea el la stăpînul său în fața soției nelegiuite; degeaba îi amintea că nu putea înșela într-un mod atît de rușinos

marea încredere pe care și-o pusese în el stăpînul său; degeaba își asigura el stăpîna că ceea ce dorea ea era un păcat mare, nu numai față de un soț bun, ci înainte de toate față de Dumnezeu sfînt și mare, păcat pe care nu-l putea comite cu nici un chip. Ah, totul era în zadar; căci cu cît rămînea mai neclintit, cu atît mai mult ardea în ea dorința după satisfacerea poftelor ei. Dar numai atunci și-a dat ea seama cît se înjosise în fața sclavului ei și că, în caz că el nu ceda, va apărea vrednică de dispreț în ochii lui, iar el, în puritatea lui, va sta cu mult mai presus de ea. Care om, o dată căzut în mocirla păcatului, va rămîne în ea fără a încerca să-i tragă și pe alții în această mocirlă? Soția își încălcase deja fidelitatea față de soțul ei; acum voia ca și Iosif să-și încalce fidelitatea față de stăpînul său, ca să fie la fel de vinovați. Prin ce chinuri va fi trecut inima tînărului! De abia acum simțea cu adevărat că era un sclav și că nu avea nici o posibilitate să scape de acest chin și să se sustragă acestei ispite îngrozitoare. În plus, riu avea pe nimeni cu care să se poată sfătui. Dacă vreo sclavă din casă s-ar fi purtat așa cu el, atunci l-ar fi rugat pe stăpînul său să-l vîndă fie pe el, fie pe ea, pentru că nu mai puteau trăi împreună sub același acoperiș. Dar cum putea el să se ducă la stăpînul său și prin înștiințarea lui să rănească de moarte pe cel care îi arătase atîta bunăvoință părintească? Ah, așa ce-

22

23

va era imposibil! Mai bine va lupta, va răbda și... va tăcea.

Și acum, în timp ce stătea sub tufișul plin de flori, se uita cu dor spre cer și cerea ajutor în lupta pe care o ducea. Simțea că mai degrabă voia să moară decît să păcătuiască, și voia mai degrabă să suporte totul decît să-și rănească atît de tare stăpînul.

După ce a dat ordine servitorilor, s-a dus în camerele luxoase ale stăpînei lui ca să-i primească poruncile. El stătea înaintea ei cu ochii plecați, grav și rece, și se lupta cu putere contra furtunii interioare iscate de emoție și tulburare. Bărbatul puternic tremura doar la vorba unei femei slabe și fragile. El se aștepta la un nou asalt, de care nu putea scăpa -, și n-a așteptat în zadar.

„Iosif, Iosif!” i-a răsunat în urechi reproșul trist și rugămintea mișcătoare. Era nevoit să-și ridice privirile. Ochii i s-au oprit asupra feței frumoase, asupra corpului minunat, atrăgător. Cine să descrie frumusețea seducătoare a unei femei care iubește și vrea să fie iubită?! Tînărului i s-a oprit inima în piept, căci focul încercării îi ajunsese pînă acolo. Oare va ieși din ea la fel de trainic ca aurul? Sau aceste flăcări îi vor mistui statornicia de pînă atunci? - în acea clipă, două brațe moi s-au înlănțuit în jurul gîtului tînărului, răsuflarea caldă a buzelor splendide i-a atins fața, și aceste buze i-au șoptit cuvinte care i-au făcut sîngele tînăr să clocotească în vene. Era tînăr! Era sclav, și aici i se oferea fără plată tot ce socotește lumea ca fiind cea mai mare fericire. Un scurt „da” putea să-i procure clipe de desfătare supremă. Iosif nu era înger, ci om. Preț de o clipă a dus o luptă interioară teribilă și a triumfat asupra puternicei pofte seducătoare prin aceea că s-a gîndit la Dumnezeuul părinților săi și la judecata Acestuia asupra Sodomei; plin de spaimă, a împins-o înapoi pe femeia frumoasă, dar păcătoasă, i-a desprins brațele de pe gît, ca și cum ar fi fost un șarpe veninos, și cînd una dintre aceste mîini mici i-a apucat mantia, el i-a dat drumul și a fugit...

Ne putem lesne închipui cum s-a aruncat Iosif pe genunchi în camera lui ca să-I mulțumească lui Dumnezeu în rugăciune pentru paza și ocrotirea din această oră. Totuși, nu știa ce se întîmplase în răstimpul în care mulțumea pentru ocrotirea nevinovăției lui, nu știa că înaintea oamenilor o pierduse pentru multă vreme. Femeia, a cărei dragoste o respinsese, s-a răzbunat pe el în felul ei. Pentru a-l reduce pentru totdeauna la tăcere în privința vinei ei și pentru a zădărnici orice acuzație împotriva ei, l-a învinovățit în toată casa de o faptă murdară. Oh, ce repede au crezut servitorii, cum au mai așteptat întoarcerea lui Potifar, plini de o bucurie răutăcioasă cînd se gîndeau la necazul lui, căci toți îl invidiau pe Iosif pentru dragostea arătată de stăpînul său și pentru poziția proeminentă pe care o avea în casa lui Potifar! Și Iosif aștepta cu dor întoarcerea stăpînului său. Nu știa ce se va întîmpla cu el, dar credea că într-un fel va fi eliberat. Se gîndea că soția lui Potifar va insista de acum ca el să fie vîndut.

În sfârșit a sosit stăpînul acasă. La gîndul că fusese cît pe ce să păcătuiască față de el, inima lui Iosif tremura de groază și în același timp de bucurie. Ce fericit era că se putea uita sincer și deschis în ochii stăpînului său! - Ca de obicei, acesta a trimis să-l cheme la sine, a vorbit cu el despre problemele casnice și i-a dat porunci. Pe urmă, el a căutat-o pe soția lui, iar Iosif s-a dus la treburile lui. Oare ce-o fi simțit tînărul? Era cuprins de o presimțire sumbră; știa că stăpînul său îl va chema a doua oară la el, - și exact așa s-a și întîmplat. Puternicul stăpîn egiptean și bietul sclav fără apărare au stat curînd unul în fața celuilalt. Cine ar putea să descrie ce s-a petrecut între cei doi? Chiar dacă stăpînul credea că el îi înșelase în mod rușinos încrederea, nu putea spune nici un cuvînt în apărarea sa. Cum putea Iosif să-și susțină nevinovăția înaintea lui Potifar cînd mantia îi rămăsese acolo ca dovadă zdrobitoare a vinovăției sale? Și cum putea să-i spună a cui era de fapt vina? Toți servitorii au confirmat acuzația stăpînei. Ea avusese un singur martor, și acela tăcea. Iar dacă Iosif nu voia să-l distrugă de-a binelea pe Potifar și să-i sădească în inimă - deși oricum cu greu l-ar fi crezut - sămînța otrăvită a neîncrederii față de iubita lui soție, atunci nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să tacă și să sufere.

Ne putem imagina cu ușurință ce s-a întîmplat pe urmă. Stăpînul mînios nu s-a purtat cu Iosif altfel decît se obișnuia să se poarte cu niște sclavi găsiți vinovați. Plini de bucurie răutăcioasă, ceilalți servitori l-au escortat la închisoare, i-au smuls haina prin care se deosebea de

24

25

ei, ca odinioară de frații lui și l-au biciuit pe nefericitul bărbat dezonorat. Totuși, loviturile de bici l-au durut de zece ori mai puțin decît gîndul că stăpînul său îl considera un înșelător și seducător lipsit de scrupule și că nici măcar nu avea posibilitatea de a se justifica înaintea lui.

6. Căile de neînțeles ale lui Dumnezeu

Geneza 39:21-23

Iosif se găsea în închisoare. Unde era acum Dumnezeu, pe care El servise și în care se încrezuse cu atîta fidelitate?! Ce răsplată primea el pentru faptul că se încredea în continuare în Dumnezeu? Odinioară, Iosif pierduse tată, frate, patrie și libertate; acum i se luase onoarea și reputația; pe fruntea lui i s-a imprimat pentru totdeauna un stigmat al infamiei, mîinile îi erau în lanțuri. Așa stătea acum în închisoare, bolnav, rănit, lipsit de lumina zilei; nimic, absolut nimic nu-i mai rămăsese pe acest pămînt. Totul era pierdut! Cine să-l creadă pe un biet sclav pedepsit, un străin? Pierdută era speranța ca tatăl să-l mai poată răscumpăra vreodată pe fiul iubit! El nu-și va mai putea niciodată sprijini capul obosit de pieptul tatălui său, niciodată! Chiar și acea speranță frumoasă, înviorătoare dispăruse pentru totdeauna! Da, totul era pierdut! Și totuși, cînd prima durere - nu durerea fizică, care a durat desigur mult timp, pentru că nimeni nu-i îngrijea rănilor - ci cînd prima durere sufletească a trecut, Iosif a suspinat ușurat. Acum trecuse de încercarea aceea teribilă! Rugăciunile lui ca Dumnezeu să-l elibereze din apropierea acestui foc sodomit fuseseră ascultate; Domnul său îl păzise de suferință și rușine, chiar dacă cu un mare preț. Iosif voia mai degrabă să moară pe paiele putrezite ale închisorii decît în îmbrățișarea păcătoasă a acelei femei; mai bine să piardă totul, dacă erau salvate pacea sufletului său și nevinovăția lui.

Iosif nu putea să înțeleagă de ce permisesse Dumnezeu toate acestea, dar se obișnuise să se încreadă în El, și îi mulțumea și acum pentru ocrotirea minunată. Și pentru că pierduse orice altceva, s-a prins cu

atît mai strîns de Domnul său. Căci numai Dumnezeului lui Abraham, Isaac și Iacob îi era cunoscută nevinovăția lui. El era singurul său confident. Dar aceasta nu înseamnă deloc că Iosif n-a simțit durerea acelei învinovățiri pe nedrept. Cînd n-a suferit un nevinovat din cauza faptului că era considerat un răufăcător?! Nici trecerea de la palatul splendid al lui Potifar, de la lumina soarelui și de la natura minunată la închisoarea umedă și întunecoasă nu putea să fi fost indiferentă pentru corp. Iosif a suferit zi și noapte din cauza acestei schimbări triste, dar

avea pe Cineva căruia să-și spună păsul, care îl înțelegea și i-a dat putere în primele zile grele și lumină în anii lungi și întunecați.

Curînd, supraveghetorul închisorii a observat că avea de-a face cu un deținut neobișnuit. Purtarea sa liniștită, serioasă a făcut o impresie bună chiar de la început. Această impresie bună a supraveghetorului s-a întărit cînd Iosif și-a făcut treaba cu fidelitate, conștiinciozitate și rară iscusință. Întreaga purtare a tînărului arăta că ajunsese pe nedrept în închisoare, iar gardianul egiptean știa bine că acolo erau și alți oameni nevinovați, și el nu se îndoia de faptul că Iosif era unul dintre aceștia. În scurt timp l-a îndrăgit atît de mult pe bietul deținut evreu, că i-a acordat toată încrederea și l-a pus ca supraveghetor în locul său peste muncile deținuților.

Ah, ce minunată călăuzire era cea a lui Dumnezeu! Iosif, care avea să administreze mai tîrziu întregul regat egiptean, a trebuit să învețe prevederea și administrarea mai întîi ca sclav în serviciul lui Potifar, pe urmă ca supraveghetor în închisoarea regală. Încă de pe atunci, Egiptul avea școli înalte, în care studiau mulți tineri nobili și se pregăteau pentru cele mai înalte funcții din guvern, dar nici un om din marele și puternicul regat nu bănuia că Dumnezeu îl instruia pe demnitarul cel mai înalt din țară în școala închisorii.

Așa sunt căile lui Dumnezeu! Cine a cunoscut gîndul Domnului, sau cine l-a fost povățuitor?

26

27

7. Lumină în adîncuri întunecate

Geneza 40

Într-o zi au mai fost aduși doi deținuți. Biblia nu ne spune ce fapte au făcut cei doi, dar ne relatează că Faraon era foarte supărat pe amîn-doi, și urmarea acestei mîinii a fost închisoarea. Iosif i-a primit bine pe noii deținuți sosiți, a căror supraveghere i-o încredințase gardianul, și s-a interesat compătimitor de motivul mîh-nirii lor. El era o rază caldă de soare și în acest loc întunecos și trist. În inima lui locuia Dumnezeu, și iubirea Sa se arăta în compasiunea din inimă pe care o arăta Iosif semenilor săi. El n-a întrebat dacă cei doi bărbați sunt vinovați sau nu, ci le-a văzut întristarea, și pentru el era suficient să-i întrebe de motivul ei. Ce bine le-a făcut celor doi cuvintele iubitoare și privirea nu mai puțin iubitoare a lui Iosif! Chiar și în închisoare putem să fim fericiți și să-i facem pe alții fericiți dacă ne știm puși la adăpost în Iesus. Dacă ai iubire în inimă și ești trist, atunci caută-i pe cei cărora le merge mai rău decît ție, pe cei care sunt mai nenorociți ca tine și care încă nu au nici o lumină; luminează-i, și vei vedea cum va intra în sufletul tău o nouă fericire. Iubirea lui Iosif a deschis gurile celor doi deținuți; ei i-au povestit motivul întristării lor: „Amîndoi am avut un vis”, s-au plîns deținuții, „dar n-am avut pe nimeni care să ni-l interpreteze”. „Ah, asta nu-i o problemă așa de mare!” a strigat Iosif vesel. „Interpretarea este treaba lui Dumnezeu, voi spuneți-mi numai ce-ați visat!” El își dorea atît de mult să le aline tristețea și credea că Dumnezeu, ca de atîtea ori pînă atunci, îl va ajuta și în acest caz. Oare nu putea Dumnezeu să-l folosească ca pe oricare altul pentru a da celor doi interpretarea viselor lor? - încrederea vizibilă a tînărului l-a încurajat pe paharnic să-și istorisească visul: „Am visat că în fața mea era o viță de vie care avea trei mlădițe; ea s-a înverzit, a crescut și a înflorit, și i s-au copt strugurii. Aveam în mînă paharul lui Faraon și am luat boabele, le-am zdrobit în pahar și i-am dat lui Faraon paharul în mînă”.

După cîtva timp de gîndire, l-a fulgerat dintr-o dată un gînd, așa cum ți se întîmplă uneori și ție, iubit suflet, cînd găsești în Cuvîntul

28

lui Dumnezeu un pasaj mai întunecat, pe care nu-l înțelegi, și dintr-o dată se aprinde un „beculeț”, și-l înțelegi. Același Spirit care îți lămurește pasajul acela i-a explicat și lui Iosif visul deținutului: „Cele trei mlădițe sunt trei zile. În trei zile, Faraon te va scoate din închisoare și te va instala din nou în funcție, ca să-i dai paharul ca mai înainte, cînd erai paharnicul iui”, i-a zis Iosif și a adăugat: „Dar gîndește-te la mine, cînd o să-ți meargă bine, și

fii atât de bun să-i aduci aminte lui Faraon ca să-mi dea drumul din această închisoare!" Iosif a simțit îndemnul să-i facă cunoscut acestui om că fusese furat din țara lui și vândut ca sclav în Egipt, și că fusese aruncat nevinovat în închisoare. Cei doi bărbați l-au crezut, și în timp ce primul i-a promis marea cu sarea, al doilea s-a hotărât și el să-și povestească visul. „Am visat că duc pe cap trei coșuri albe pline cu produse de panificație pentru Faraon, și păsările au mâncat din coșul de pe capul meu". Niște vise atât de asemănătoare, și totuși ce diferită a fost interpretarea! Trei coșuri - sunt echivalente cu trei zile, ultimele petrecute în această închisoare, dar și ultimele din viața lui. - Ce puternic amintesc oamenii aceștia de vorba Domnului: „Unul este luat, celălalt va fi lăsat". Unul e primit la viață, ca să stea înaintea Regelui și să i se încredințeze o nouă funcție importantă; celălalt este lăsat, dat la moarte și pierzare. Și aceasta în una și aceeași zi! - Ce greu îi va fi căzut lui Iosif să-i spună omului, ai cărui ochi plini de speranță înșelătoare erau ațintiți asupra lui: „Te înșeli; în trei zile Faraon te va scoate din închisoare și te va spînzura, iar păsările îți vor mânca carnea!" Ah, nenumărați oameni speră să aibă parte de viață eternă, și de abia cînd li s-a scurs viața observă că ei, deși li se păruse că sunt aleși și fideli, s-au înșelat amarnic, căci nu sunt primiți de Rege. Ia seama, iubite cititor, să fii dintre cei despre care se spune: chemat. De aceea, nu sta liniștit! Aleargă, ca și apostolul, spre țelul pe care ți l-ai fixat! Roagă-te și luptă-te să fii găsit fidel în procesul de sfințire, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul!

Dar să ne întoarcem la Iosif.

Interpretarea era corectă. În a treia zi, regele a dat o masă și și-a numărat servitorii pe care voia să-i invite. Printre aceștia se aflau și cei doi din închisoare. Regele și-a amintit că ei erau în închisoare, a veri-

29

ficat încă o dată acuzațiile contra lor și a dat ordin să fie scoși amîn-doi din temniță; dar unul a fost dus la ospăț, dîndu-i-se înainte o haină de sărbătoare, iar celuilalt i s-au rupt hainele și a fost dus la spînzură-toare. Cînd Regele nostru va număra cîndva capetele servitorilor Săi, ce va face cu tine? De aceea, vegheați, vegheați!

În bucuria aceea mare, paharnicul-șef și-a uitat promisiunea făcută; da, a uitat de raza lui de soare și nu s-a mai gîndit la rugămînta lui.

8. Învins de Dumnezeu

Geneza 40

Pentru bietul deținut, doi ani, adică 730 de zile lungi, au trecut încet și monotone. Tînărul a devenit adult; fața lui, care ducea lipsă de lumina zilei, a devenit palidă; obrații îi erau acoperiți de barbă. Înfățișarea atât de frumoasă a tînărului și-a pierdut prospețimea; era ca un copac căruia i se ia brusc și pentru totdeauna aerul și lumina. Mult timp a sperat Iosif în eliberarea lui; s-a încrezut în promisiunile unui om și s-a hrănit cu speranțe luminoase. Dar, după ce a așteptat în zadar săp-tămîni și luni de zile, l-a cuprins o întristare, nu ca aceea întristare dată de Dumnezeu de care nu se căiește nimeni, ci o întristare de moarte. Și au trecut cu siguranță luni de zile pînă ce și-a învins această nouă suferință sufletească grea și a putut spune cu omul acela al lui Dumnezeu: „Și chiar dacă mă va omorî, eu tot mă voi încrede în El!", înainte de a învăța să spună: „Facă-se voia Ta!" într-un tîrziu, s-a pus pe altar ca o jertfa adusă Domnului. Și-a dat la moarte propria voință și a predat-o în întregime Domnului. Și după ce a făcut lucrul acesta, atunci a fost gata și Dumnezeu cu educarea lui.

Cînd au răsunit acolo în Ghetsemane pentru a treia oară cuvintele: „Facă-se nu voia Mea, ci voia Ta!" -, atunci lua sfîrșit și lupta cea mai grea, și atunci a venit și puterea de dus crucea, pentru cîștigarea celei mai mari victorii asupra mîniei lui Dumnezeu, a lui Satan și a morții.

9. Un vas de aur

Geneza 41:1-44

în noaptea aceea, cînd Dumnezeu a încheiat educația lui Iosif, cînd omul cel vechi cu ultimul rest de voință proprie a murit în Iosif, în noaptea aceea Faraon a avut un vis, care era cu atît mai ciudat, cu cît s-a repetat încă o dată. Acest vis a avut un efect atît de puternic asupra regelui, încît s-a întristat foarte tare. În dimineața următoare și-a trimis servitorii ca să-i cheme la sine pe cititorii în stele, pe ghicitori, pe scurt pe toți înțelepții Egiptului, ca să le spună ce visase. Dar printre ei nu era nici unul în stare să-i explice regelui mîhnit visul. În timp ce regele stătea distrus la masă, fără să mănînce sau să bea, iar curtenii stăteau la fel de mîhniți în jurul său, paharnicul a strigat dintr-o dată regelui: „îmi aduc aminte acum de păcatele mele”. Desigur, nu se referea la păcatul pe care îl comisese împotriva lui Faraon, ci la nerecunoștința față de Iosif. Apoi a continuat: „Cînd Faraon a fost mînios pe servitorul său și m-a aruncat în închisoare împreună cu brutarul-șef, am avut amîndoi într-o noapte un vis special, și nu era nimeni acolo care să ni-l interpreteze. Și noi eram foarte mîhniți. Dar acolo era un deținut evreu, înzestrat cu spiritul zeilor. Cînd i-am relatat visele, el ni le-a interpretat exact așa cum s-a și întîmplat mai tîrziu. Căci eu am fost repus în funcție, dar brutarul-șef a fost executat”. Am putea presupune că omul acesta, ca să-l înveselească pe Faraon, l-a descris amănunțit pe Iosif, i-a scos în evidență toate însușirile excepționale și a adăugat că este nevinovat. Și curtenii au stăruit cu toții ca să fie adus deținutul acela neobișnuit, pentru a-l scoate pe rege din starea de tristețe. Faraon a încuviințat și n-a regretat niciodată această decizie. El a dat ordin să-i fie adus Iosif. - Și din nou s-a întîmplat, ca în urmă cu mulți ani, cînd pentru Iosif a început o zi care părea să semene cu toate celelalte. Și-a făcut datoria ca totdeauna, fericit și mulțumit, și cu lumina dăruită de curînd inimii sale a căutat să-și îmbucure tovarășii de suferință prin interesul și compasiunea arătată lor. O pace adîncă, cîștigată în luptă înverșunată, îi înconjură

30

31

fruntea palidă; iubirea îi radia din ochi și puneă pe făptura bietului deținut amprenta specialului. Așa li s-a înfățișat el celor care îl căutau. A auzit că trebuia să fie dus la rege ca să-i interpreteze un vis. El s-a dus. Mai înainte l-ar fi copleșit o bucurie de nespus că va avea în sfîrșit ocazia de a-și spune păsul, dar azi, cînd se odihnea plin de încredere în voia lui Dumnezeu, era foarte liniștit și aștepta să vadă cum va potrivi El evenimentele. Era deja recunoscător pentru faptul că putea din nou să se spele și să-și tundă părul, că a primit haine noi și o mantie frumoasă în care trebuia să păsească înaintea regelui.

Ce surprinși au fost mesagerii regelui care s-au dus să-l aducă de schimbarea care se petrecuse cu Iosif! Aproape să nu-l mai recunoască, așa de frumos și de distins arăta. Între timp, Faraon care aștepta cu nerăbdare și-a convocat întreaga curte și pe toți consilierii Egiptului, și toate privirile s-au îndreptat spre ușa prin care a intrat tînărul. Apariția lui Iosif a exercitat o asemenea influență asupra lui Faraon, că i s-a adresat simplu și fără înconjur lui Iosif: „Am avut un vis, și nu este nimeni care să mi-l poată interpreta”. „Nu eu”, a răspuns Iosif grav, „ci, Dumnezeu va da un răspuns favorabil lui Faraon”. Mișcat de acest răspuns serios și frumos, regele a început să-și povestească visul: „Am visat că mă aflam pe malul apei și am văzut șapte vaci frumoase și grase ieșind din apă și apoi pascînd iarbă. După ele am văzut ieșind șapte vaci foarte urîte și slabe care le-au mîncat pe primele șapte vaci grase. Totuși, după ce le-au mîncat, au rămas la fel de slabe ca mai înainte. Atunci m-am trezit. Într-un nou vis am văzut șapte spice crescînd pe un fir, pline și grase. După aceea au crescut șapte spice seci, subțiri și pîrlite. Și cele șapte spice seci le-au înghițit pe cele șapte spice grase. Și mi-am spus și ghicitorilor visul, dar nici unul n-a putut interpreta visul”.

Cu aceste vorbe, regele și-a încheiat relatarea și și-a îndreptat privirea întrebătoare spre tînăr. „Ambele vise ale lui Faraon înseamnă același lucru”, a zis Iosif. „Dumnezeu îi face cunoscut lui Faraon ce are de făcut”. Ochii tuturor, mai ales ai regelui, îi sorbeau cuvintele de pe buze cînd Iosif a vorbit grav și cu liniștea deplină a convingerii despre cei șapte ani de plinătate în Egipt și de următorii ani de foamete, și a

adăugat că faptul de a fi două imagini în visul acela era un semn că Dumnezeu va face să se întâmple în scurt timp lucrul acela.

Acum visul era interpretat, și pentru că lui Iosif nu i s-a mai cerut sfatul, ar fi putut să tacă din gură. Dar cum ar putea iubirea să tacă? Cum ar putea lumina să nu lumineze? - Iosif a continuat; el, deținutul lui Potifar, a dat regelui și întregii lui curți un sfat important. Spre marea mirare a celor prezenți, Iosif a explicat: „Dumnezeu i-a arătat în vis lui Faraon aceste lucruri, și ele se vor întâmpla curînd. El a făcut aceasta ca să se facă la timp pregătiri pentru păstrarea în condiții bune a întregului regat. Faraon să caute un om inteligent și priceput pe care să-l pună peste țara Egiptului. Acesta să aibă o vedere de ansamblu asupra întregii recolte și să pună niște supraveghetori care să dea ordin poporului să predea statului a cincea parte din recoltă în acești ani bogați. Acești supraveghetori trebuie să aprovizioneze din belșug cu provizii mai ales orașul regal, dar și celelalte orașe; de aceea, să se construiască pretutindeni depozite și hambare în care să se depoziteze recoltele din primii șapte ani, astfel încît în următorii șapte ani sărăcă-cioși să se găsească acolo hrană, iar locuitorii țării să nu moară de foame”.

Ce sfat! Faraon s-a uitat la servitorii lui; nici unuia dintre ei nu i-ar fi trecut prin minte ceva asemănător. Ei toți simțeau că Dumnezeu însuși le vorbea prin gura acestui tînăr, că El li-l trimisese ca să-i păstreze în viață. Vorbirea lui Iosif plăcuse tuturor celor prezenți; toți erau de acord cu propunerea. Dar Faraon a făcut și mai mult, sub impresia că Iosif este un mesager al lui Dumnezeu. El a zis: „Unde am putea să găsim un asemenea om în care să fie Spiritul lui Dumnezeu?” Toți erau convinși că într-o asemenea funcție, în care se punea problema susținerii în viață a întregului popor, ba chiar și a țărilor vecine, era nevoie de un om care să fie condus de Spiritul lui Dumnezeu. Oh, cum pot acești păgîni împreună cu domnitorii lor să facă de rușine „creștinătatea” noastră de azi și guvernele ei!

După o scurtă consfătuire - timp în care Iosif aștepta ca să fie dus iarăși la închisoare - regele i s-a adresat din nou în prezența tuturor demnitarilor cu cuvintele semnificative și hotărîtoare pentru întreaga

33

sa viață: „Pentru că Dumnezeu ți-a făcut cunoscut toate acestea, nu există nimeni în tot regatul meu afit de priceput și de înțelept ca tine. Da, tu ești omul de care am nevoie. Tu ești omul care prin înțelepciunea și prevederea lui să ne salvezi pe noi și țara noastră de moartea prin înfometare. De azi înainte ești reprezentantul meu. În această clipă îți predau tot poporul meu, care trebuie să manifeste fără excepție ascultare și iubire față de tine. Doar tronul meu regal va fi mai presus de tine. Nu mă voi amesteca în administrarea ta. Te pun peste toată țara Egiptului”. Ca întărire a cuvintelor sale, regele a scos un inel de pe un deget și l-a pus în degetul lui Iosif.

Conduc de acolo cu multe plecăciuni, Iosif s-a regăsit dintr-o dată în garderoba regală, unde a dezbrăcat pentru totdeauna haina de sclav. Numeroșii servitori care îl înconjurau l-au îmbrăcat cu haine regești, și regele însuși, de îndată ce a intrat din nou în prezența lui, i-a prins de gît un lanț de aur. Apoi a dat ordin să se înhame un al doilea car triumfal și să-l ducă prin oraș cu mare fast pe noul regent. Înaintea carului alergau niște mesageri care strigau mulțimii de oameni ce veneau din toate părțile: „Acesta este domnitorul. Faceți plecăciune, faceți plecăciune!” Și tot poporul s-a plecat în fața lui.

Oare cum se simțea Iosif? El era tînăr și extrem de înzestrat; nu era înger, ci doar om, și inima omenească este totdeauna înclinată să se fălească. O, ce fericire pentru Iosif că a ajuns la această onoare de abia după ce Dumnezeu a terminat cu el și cu educația dată lui, cînd „eul” egoist din el murise de-a binelea, cînd el se adusese de bunăvoie jertfă pe altarul lui

Dumnezeu și strigase o dată pentru totdeauna: „Fa-că-se voia Ta!” Da, ce fericire pentru Iosif! Dacă ar fi ajuns mai devreme la un asemenea rang, cine garantează că nu s-ar fi lăsat orbit, că nu s-ar fi lăsat de Dumnezeu cel viu din considerație pentru rege și pentru curtenii lui și ar fi

devenit un închinător la idoli? Nu există un alt educator mai bun ca Dumnezeu! Domnul știa ce avea de gând să facă cu Iosif, de aceea l-a lăsat să fie învățat mai întâi de Iacob, apoi a permis ca tînărul să-i fie smuls cu forța tatălui său, și l-a educat El însuși în școala suferinței. El a permis ca lui Iosif să i se facă o mare nedreptate, l-a dus tot mai adînc în necaz. După ce l-a transformat în

sfîrșit într-un om care să trăiască în întregime spre onoarea și gloriificarea Sa, a permis ca acest vas de aur din care strălucea, ca dintr-o oglindă, imaginea Creatorului, să fie dăruit lumii pentru a-i aduce binecuvîntare.

Ah, să observăm ce caractere crește Dumnezeuul nostru! Roagă-L, sufletul meu, ca să te ia și pe tine în școala Sa și să facă din tine cum și ce vrea, pentru ca tu, fie chiar și în modul cel mai dureros, să fii eliberat de orice egoism, de orice mîndrie și de orice trufie, și atunci Domnul tău va fi glorificat și prin tine. Inima lui Iosif nu se mai înălța; în timp ce ședea acolo în carul regal, iar poporul se pleca înaintea lui, el a îmbrățișat plin de iubire acest popor în inima sa și, cu o rugăciune fierbinte, s-a pregătit pentru marea misiune care i se încredințase. El se lăsase în întregime în seama voii lui Dumnezeu, Domnul îl putea conduce după cum dorea. Dacă îi plăcea acum lui Dumnezeu să-l înalțe și să-l facă domnitor, el repeta ceea ce spusese cînd acceptase în lăuntru său să rămîna pentru totdeauna în închisoare: „Facă-se voia Ta!” Cînd s-a întors la rege, Faraon l-a împuternicit încă o dată în mod solemn: „Eu sunt Faraon; fără voia ta să nu-și miște nimeni mîna sau piciorul în toată țara Egiptului”. Așadar, un domnitor adevărat! Servitorul Dumnezeuului viu a ajuns în fruntea regatului păgîn, și la înălțimea aceea trebuia să stea singur, înaintea întregului popor, servind Dumnezeuului său, fiind o lumină sus-pusă, ale cărei raze trebuiau să fie văzute de departe. De la înălțimea aceea unde stătea acum Iosif, spre care se îndreptau ochii a mii de oameni, un singur pas greșit ar fi adus rușine cauzei lui Dumnezeu, pe care îl servea el. Dar nu citim nimic despre faptul că s-ar fi întîmplat așa ceva. Dat fiind că voia lui n-a zădărnicit niciodată voia lui Dumnezeu, iar voia lui Dumnezeu, pe care o făcea el, era totdeauna bună, lumina nu i s-a stins în întuneric, iar picioarele nu i s-au lovit de munți întunecați. El a rămas pînă la sfîrșit un vas de aur, gata să servească Domnului și pentru orice faptă bună.

34

35

10. O viață binecuvîntată

Geneza 41:45-57

O dată cu noua sa poziție, Iosif a primit și un nume nou, Țafnat Pa-eneah. Mulți ani de zile, acest nume a fost cel mai sărbătorit și mai rostit nume din Egipt. Nici nu se instalase bine tînărul regent la curtea regală, nici nu fusese introdus bine în cercul curtenilor, care l-au întîmpinat pe favoritul regelui cu tot respectul, Dumnezeu i-a dăruit o fericire necunoscută pînă atunci. El s-a îndrăgostit de o fată tînără dintr-o familie preotească, și dragostea lui a fost împărtășită. El se simțea atît de puternic atras de tînăra femeie, că a cerut regelui mîna ei. Căci întrucît în acest capitol stă scris: „Și el i-a dat o soție, pe Asnat, fiica lui Potifera, preotul lui On”, se poate presupune că Iosif l-a rugat în acest sens. Căci el n-ar fi admis să i se impună cu sila o soție, iar regele n-ar fi încercat niciodată să facă lucrul acesta în cazul lui Iosif. Ca răsplată pentru examenul pe care îl dăduse mai înainte, Iosif a devenit acum soțul unei femei bune, iubitoare, pe care a adus-o cu siguranță prin dragostea sa la cunoașterea adevăratului Dumnezeu, astfel încît ea a servit împreună cu el Domnului, care îl călăuzise în chip atît de minunat pe iubitul ei soț. Prin urmare, cu siguranță că aceasta a fost o căsnicie fericită și exemplară pentru tot poporul.

După un scurt timp de pregătire, Iosif și-a început călătoriile prin Egipt și lucrarea cu iscusința și priceperea aceea pe care și le însușise în casa lui Potifar și în închisoarea regală, și totul i-a reușit de minune. Dumnezeu i-a dat posibilitatea de a verifica starea solului egiptean. L-a făcut să găsească funcționari apți pe care i-a instalat în orașe și i-a dat capacitatea să convingă

și să cîștige poporul cu vorbe insistente, astfel încît ei să predea de bunăvoie și nesiliți funcționarilor în acei ani de belșug cîte o cincime din recoltă. După ce a inițiat în scurt timp tot ce era necesar, Iosif s-a întors la rege cu acest succes frumos. Întrucît perioada de belșug prevestită de Iosif a început cu adevărat și poporul a văzut cum depozitau funcționarii grînele în hambarele construite, mulți din popor au crezut că după acești ani buni vor veni și ani de foamete. De aceea, ei i-au predat lui Faraon a cincea parte, și unii dintre ei au pus deoparte pentru ei înșiși o anumită cantitate pentru anii aceia. Cei care au făcut aceasta au dat dovadă de înțelepciune. Ei erau bine înzestrați pentru anii de foamete care urmau să vină. Dar aceștia erau puțini, căci în mod obișnuit oamenii cred în ceea ce au înaintea ochilor! În acești ani de belșug, Iosif a strîns în hambare provizii atît de bogate, încît ele nu mai puteau fi numărate. Cînd a pus să se umple asemenea hambare și în țara Gosen, nu bănuia că le umplea pentru tatăl său și frații săi, ca să-și salveze prin aceasta întreaga familie de pieire. Dacă tu îți îndeplinești cu fidelitate îndatoririle pe care ți le-a încredințat Dumnezeu, atunci poți fi sigur că lucrul acesta va aduce binecu-vîntare și celor din familia ta. Ce s-ar fi întîmplat oare cu belșugul de grîne din Egipt dacă Dumnezeu nu l-ar fi trimis pe Iosif la momentul potrivit? Niște speculanți străini și indigeni ar fi cumpărat aproape pe nimic grînele de la țărani și le-ar fi dus în străinătate. În felul acesta, unii s-ar fi îmbogățit, dar nici poporul, nici casieria statului n-ar fi avut vreun cîștig din aceasta. Așa au trecut cei șapte ani binecuvîntați, care mai ales pentru Iosif au fost foarte memorabili și fericiți. El a devenit tatăl a doi fii, și s-a alipit cu atît mai mult de Domnul, care îl făcuse peste așteptări de fericit. Vedem lucrul acesta din înțelesul numelor date fiilor săi. Pe primul născut l-a numit „Mânase”, „căci Dumnezeu m-a făcut să uit”. Ce uitase Iosif? Sclavia apăsătoare și suferința grea pe care fusese nevoit s-o îndure odinioară în Egipt, dar și dorul arzător de casă, care îl chi-nuise atîta timp. Aceasta nu însemna nicidecum că și-ar fi uitat tatăl sau că nu mai dădea atenție patriei sale ca urmare a înălțării sale. El doar învinsese sentimentul dureros de dor pe care trebuie să-l învingă orice misionar sau misionară din străinătate, ca să poată lucra cu succes. El învățase să se simtă ca acasă acolo unde îl pusese Dumnezeu. Cît de puternic era dorul din inima lui Iosif vedem din faptul că Iosif, care era regent, un soț fericit și un favorit al regelui, și avea din plin muncă și îndatoriri, a avut nevoie de mai mult de doi ani ca să uite țara

36

37

părinților săi. De abia cînd i s-a născut primul băiat, iar țara soției lui a fost patria fiului său, a iubit Iosif de dragul fiului său țara în care se afla leagănul acestuia. Așa și-a iubit cu siguranță creația și Domnul Dumnezeu, Creatorul lumii, dar și pentru El a devenit bietul nostru pămînt deosebit de scump în clipa în care a devenit patria lui Iesus din Nazaret.

Celui de-al doilea fiu al său, născut la sfîrșitul acelor ani de binecu-vîntare, Iosif i-a dat numele de Efraim; „căci Dumnezeu m-a făcut să cresc în țara nenorocirii mele”. De aici vedem cum Iosif, care pe timpul acela era deja un om bogat și sărbătorit, rămăsese umilul Iosif care dădea toată gloria pentru toate numai lui Dumnezeu.

Acei șapte ani de belșug în Egipt au trecut, au dispărut așa cum dispar toate din lume. În toate țările învecinate a început foametea, numai în Egipt era pîine. Cînd au venit veștile triste din țările înconjurătoare, cînd egiptenii se uitau la ogoarele lor pe care nu se făcuse nimic, - oh, cu cît respect și iubire a fost atunci rostit numele lui Iosif de toate buzele! Cu ce afecțiune îl întîmpina mai ales regele pe Iosif al său! Căci el, împreună cu întregul său popor, vedea în Iosif pe ocrotitorul și salvatorul regatului său. Așa au trecut doi ani. Poporul își consumase proviziile și, știind că „sunt destule grîne depozitate”, a venit la rege să ceară pîine. Dar regele nu i-a primit. El n-a permis ca cineva din regatul său să nu se ducă la Iosif. „Duceți-vă la Iosif, a zis el, „și faceți ce vă spune el”. Poporul a ascultat; ei s-au dus la Iosif, și acesta și-a deschis hambarele și le-a vîndut grîu. - Ce lucru minunat! În fiecare oraș mai mare existau hambare și funcționari puși ca să aprovizioneze întregul ținut cu hrană; dar poporul a călătorit

pînă departe ca să ceară un ajutor care era atît de aproape. Dumnezeu cerului și al pămîntului L-a pus peste toate ca Domn pe Fiul Său iubit, pe acest Iosif ceresc, și I-a dat totul în mîini. Sunt unele suflete care vor să-L evite pe acest Iosif și să ajungă direct la Dumnezeu. Dar este zadarnică osteneala, zadarnică cererea. La Iesus trebuie să vină ei. Tatăl ceresc nu permite ca Fiul Său să fie nesocotit. La rîndul lor, alții merg departe ca să caute potolirea foamei lor spirituale, și singurul care îi poate ajuta este atît de aproape de ei, în fiecare loc, în fiecare oraș. Să

ne uităm la Egipt. Poporul suferea de foame, în pofida marilor provizii de grîne din hambare, suferea de foame cît timp nu se ducea la Iosif. Dar de îndată ce Iosif deschidea hambarele, se termina cu foamea. Așa suferă și mor și în zilele noastre popoare întregi de foame spirituală, deși în Biblie zac comori întregi de hrană spirituală și pîine a vieții. Dar la ce bun niște hambare, dacă nu ai chei pentru ele? Iar cheia pentru Biblie o primești numai cînd vii la Iesus. Numai dacă Fiul lui Dumnezeu îți deschide aceste vistierii te vei satura. El zice: „Cine vine la Mine nu va mai flămînză niciodată”.

Nici nu s-au deschis bine hambarele și s-au saturat egiptenii, că această veste bună s-a răspîndit pînă dincolo de granițe, și toți locuitorii de pe pămîntul locuit pe atunci au venit la Iosif ca să cumpere grîu. Dacă Salvatorul tău ți-a stîmpărat foamea, atunci spune mai departe lucrul acesta, și vei vedea că în scurt timp și alți oameni flămînză vor veni la Iosif-ul tău ceresc și se vor deschide și pentru ei comorile inepuizabile ale grației, ale îndurării Sale.

11. Visul împlinit

Geneza 42:1-24

Să-l lăsăm pe Iosif pentru scurt timp ca să ne ocupăm de frumoasa lui patrie, de tatăl său și de frații săi. Ca pe tot pămîntul, și aici domnea foametea. Familia lui Iacob a constatat cu mare groază că proviziile le erau aproape pe terminate și că ce mai aveau le ajungea pentru scurt timp. - „De ce stați și vă uitați unii la alții?” a zis Iacob fiilor săi. „Am auzit că în Egipt se pot cumpăra grîne. - Este foarte departe, dar nu avem ce face; - porniți la drum și cumpărați-ne grîne, ca să trăim și să nu murim”. Ne putem închipui cum acești zece bărbați îngrijorați, de teamă pentru viața soțiilor și copiilor lor, n-au îndrăznit să-i trimită pe argați, ci s-au dus ei înșiși în Egipt prin deșertul Faran. Ei au mers pe același drum pe care a mers și Iosif cu ismaeliții în urmă cu ani de zile, dar nu ca să cumpere, ci să fie vîndut.

În această călătorie lungă, fiii lui Iacob au avut timp destul să se

38

39

gîndească la bietul lor frate vîndut, și cu atît mai mult, cu cît tatăl lor refuzase să-l lase pe Benjamin să plece împreună cu ei, zicînd: „S-ar putea să i se întîmple o nenorocire”; ei trebuiau să se gîndească la Iosif. Poate că Ruben gîndea: „Aici în această țară străină suferă în sclavie fratele meu pe care nu l-am putut elibera odinioară. O, de-aș putea să-l răscumpăr, în caz că mai trăiește”.

În sfîrșit au ajuns la țintă. În fața lor era orașul, puternica și măreața capitală. S-au dus mai întîi la un han mare, aproape ticsit de caravane, au dat nutreț animalelor, s-au înviorat după lungă și obositoare călătorie și s-au informat cu privire la împrejurări și la prețul grînelor, dar mai înainte de toate la locul unde se vindeau grînele. Apoi au luat un ghid care să-i ducă la hambare și care le-a comunicat pe drum că regentul însuși se ocupa de vînzare la ora aceea și că fixa prețul. Ei și-au dat seama că el era prezent după gîrzile care stăteau la intrare și care păstrau ordinea. Au mai observat că în clădirea aceea se vindea grîul, căci din ea ieșea o mulțime mare, și nici unul nu era cu mîinile goale. Se vedeau tot felul de figuri, tot felul de porturi, tot felul de națiuni și se auzeau tot felul de limbi, dar toți plecau mulțumiți de acolo. Și fiii lui Iacob au trecut veseli pragul halei uriașe și s-au aflat din-tr-o dată în fața omului despre care întregul oraș vorbea plin de adînc respect și la care veneau cu dor caravane de la mari depărtări. Și ei s-au aruncat, ca alții, pe genunchi înaintea lui și au atins cu fruntea

pământul ca semn de respect și supunere. Dar, făcînd aceasta, n-au văzut cum a pălit frumoasa față a regentului, nici n-au observat privirea pe care le-a aruncat-o el. Ceea ce visase Iosif cîndva se împlinise: El și-a revăzut frații, și acești frați, cărora odinioară le ceruse în genunchi în zadar îndurare, stăteau acum în pulbere înaintea lui și dădeau umili de înțeles că veniseră să cumpere pîine. Oare ce va fi simțit inima lui Iosif? În clipa aceea și-a evocat suferința amară pe care i-o provocaseră acești frați. Și-a dat seama că ei nu-l recunoșteau și știa că nu aveau cum să afle de unde era el. Voia să-i pună la probă; voia să se convingă dacă Domnul nu reușise ca în decursul anilor să facă din ei oameni noi, care să fie fideli în serviciul Său. Le-a poruncit cu răceală să se ridice. „De unde ați venit?” i-a întrebat el cu privirea as-

40

pră. Ei s-au speriat. „Din țara Canaan, ca să cumpărăm grîne”, au răspuns ei umil și s-au plecat și mai adînc înaintea lui. Iosif era acum și mai sigur că ei erau așa cum îi visase el cîndva ca băiat. Așa trebuiau ei să-și plece snopul în fața snopului său, căci veniseră să-i ceară grîne. „Uitați-vă, vine visătorul”, a răsunit din nou în memoria lui, și și-a amintit foarte bine cum îl învinovățiseră că venise să-i spioneze. El știa că ei erau nevinovați și că spuneau adevărul, dar trebuiau să afle ce mult doare să fii învinovățit pe nedrept și să nu te poți justifica, pentru că nu găsești credință. „Voi sunteți spioni, și ați venit să observați locurile slabe ale țării”, a zis el și mai aspru, spre marea mirare a servitorimii și a gărzilor, care încă nu-și văzuseră niciodată stăpînul așa de sever; dar dacă el spunea că oamenii aceștia aveau de gînd să facă rău, atunci trebuia să fie adevărat. Doar el era acela care putea să aducă la lumină lucruri ascunse. Fiii înspăimîntați ai lui Iacob, care au văzut privirile amenințătoare ale servitorimii îndreptate asupra lor, nu presimțeau nimic bun și s-au grăbit să dea asigurări că sunt fiii unui om și că n-au fost niciodată spioni. Dar Iosif a insistat: „Nu, ci ați venit ca să observați locurile slabe ale țării”.

Oh, cum să-și dovedească nevinovăția în fața acestui om?! Unii după alții au repetat cu ardoare că sunt fiii unui om, că sunt în total doisprezece frați, că cel mai mic era acasă cu tatăl lui, dar că celălalt nu mai era cu ei. Ca răspuns la explicațiile lor, de pe buzele frumoase și severe a răsunit: „E așa cum v-am spus: Sunteți spioni! De aceea, pe viața lui Faraon, vreau să vă pun la probă: Nu veți pleca de aici pî-nă nu vine și fratele vostru mai mic. Trimiteți pe unul dintre voi după el, dar voi ceilalți veți sta în arest. În felul acesta voi ști dacă spuneți adevărul. Dar dacă nu, atunci, pe viața lui Faraon, sunteți niște spioni!” După această scurtă vorbire, a făcut un semn, și frații înfricoșați s-au trezit cît ai clipi din ochi la închisoare. Dar întrucît ei nu trăiau cu Dumnezeu și lumina apropierei Sale neîncetate, nici nu puteau să se mîngîie cu faptul că El era cu ei, pentru că în acea chestiune erau nevinovați. O, ce groază, ce întristare și ce suferință a pus stăpînire pe ei! Ca odinioară peste Iosif, așa a venit pe neașteptate suferința peste ei.

Ei și-au închipuit soțiile și copiii rămași fără soț și tată, s-au gîndit

41

la tatăl lor încăruntit. Dacă nu ieșeau liberi din acea închisoare, ah, atunci nu numai că vor muri în Egipt, ci întreaga lor familie va muri de foame. Cu adevărat, nevoia a învățat mai multe inimi să se roage, și teama i-a mînat pe unii la pocăință. În acele trei zile și nopți îngrozitoare, de pe buzele încăpățînate au ieșit mai mult decît un strigăt neliniștit de căință. Frații lui Iosif au recunoscut că nenorocirea care îi lovea acolo era plata pentru păcatul lor. Deși erau nevinovați în această privință, și-au dat seama că Dumnezeu îi pedepsea; s-au trezit din lungul somn al păcatului la o viață nouă, și astfel aceste zile groaznice au devenit cele mai binecuvîntate din viața lor. Cînd aceste zile au trecut, bărbații profund umiliți au fost aduși din nou înaintea lui Iosif. Ei nu știau ce-i aștepta și tremurau în fața asprului executor al judecății lui Dumnezeu, căci așa îl vedeau ei pe Iosif.

Ne putem închipui că lui Iosif nu i-a căzut ușor să-și lase frații în închisoare, cînd se gîndea la tatăl său și la familia, care erau lăsate în voia soartei prin această amîinare. Dar Spiritul Domnului l-a îndemnat să se sacrifice pe sine însuși și să-i ducă pe frații săi prin pedeapsă la

recunoașterea păcatului lor. Lucrul acesta a reieșit din vorbele pe care el le-a spus fraților săi: „Dacă vreți să trăiți, atunci faceți ce vă spun, căci mă tem de Dumnezeu. Fiți cinstiți”. -Ah, ei știau că nu erau cinstiți -, „și atunci lăsați-l pe unul dintre frații voștri ca zălog. Voi vă duceți acasă cu proviziile și-l aduceți la mine pe fratele vostru mai mic”.

Așa s-a și întâmplat. Simeon s-a hotărât să rămână. Dar teama și durerea provocate de acest deznodământ nu i-au lăsat să tacă mult timp. Și-au mărturisit unul după celălalt păcatul pe care-l comiseseră când-va împreună: „Asta i-o datorăm fratelui nostru, că am văzut neliniștea sufletului său când ne ruga, și n-am vrut să-l ascultăm, de aceea vine acum acest necaz peste noi”. Acum a luat cuvîntul și Ruben. „Nu vă spuneam eu, când am zis: „Să nu vă faceți vinovați față de băiat”, dar voi n-ați vrut să ascultați; acum ni se cere socoteală pentru sîngele lui”. O, cum îi mai sfîșiau inima lui Iosif aceste autoacuzări; el a ieșit afară și a plîns. Ei credeau că nu le înțelege limba, dar el înțelegea și sensul cuvintelor lor. Dar pocăința lor încă nu era sinceră cît timp unul putea da vina pe altul, și de aceea Iosif trebuia să continue punerea

42

dureroasă la probă.

Cît timp tu, iubite suflet, în ora pocăinței, dacă Dumnezeu îți arată păcatul, nu ești gata să iei asupra ta întreaga responsabilitate, ci să dai vina pe alții, atîta timp Iosif cel ceresc nu-ți poate îmbucura inima cu vestea bună a iertării. - Simeon a rămas; după o despărțire dureroasă, frații săi au fost nevoiți să-l părăsească.

12. Trista întoarcere acasă

Geneza 42:25-38

în călătorie, frații lui Iosif au avut parte de o mare surpriză. Când și-au desfăcut sacii, au găsit în ei atît grîul, cît și banii cu care îl plătiseră. Probabil că Iosif voia ca ei să mediteze la lucrurile pe care le trăiseră în Egipt, de aceea le-a restituit el banii; în plus, nu voia să primească nici o plată de la familia sa. Întrucît ei veniseră la el, trebuiau să ia fără plată de la el toate, bune și rele. Așa trebuie și tu, iubit suflet, să iei fără plată de la Iosif-ul tău ceresc atît comorile dureroase, cît și cele scumpe ale Pîinii vieții; nimeni nu pleacă gol de la El. Întoarcerea acasă a fiilor lui Iacob, pe care o așteptaseră cu atîta nerăbdare cei rămași, a fost cu totul altfel decît se gîndiseră.

Înainte de toate, familia lui Simeon l-a plîns pe stăpînul casei rămas în închisoare, și a domnit totodată o bucurie de nespus că s-au întors ceilalți capi de familie și că au adus cu ei hrană, căci foametea se instalase deja. Familia lui Iacob, precum și el însuși, se întrebau de ce dăduse nenorocirea aceasta peste ei. Frații au povestit cu lux de amănunte ce se întîmplase; doar un singur lucru nu l-au spus tatălui și familiilor lor, și anume că ei înșiși erau vinovați de nenorocirea lor și că primiseră în Egipt pedeapsa binemeritată. Poate că se gîndeau: „Ajunge că știm noi; chestia asta nu trebuie să iasă niciodată la lumină”. Și Iacob s-a plîns involuntar: „Voi mă lipsiți de copiii mei; Iosif nu mai este, Simeon nu mai este; pe Benjamin vreți să-l luați cu voi; pe mine cad toate acestea”. Dacă n-ar fi fost vinovați, poate că s-ar fi apărut: „Nu fi nedrept, tată, nu suntem noi de vină că un animal sălbatic l-a sfîșiat pe Iosif și nici că în Egipt domnește un regent atît de crud și

43

nemilos care ne învinovățește și ne cere să-l ducem pe Benjamin”. Așa ar fi putut ei să vorbească, dar au tăcut. Ruben, singurul dintre ei care era conștient de nevinovăția sa, a strigat: „Dacă nu ți—l aduc înapoi, să-i omori pe cei doi fii ai mei, dă-l în mîinile mele și ți-l voi aduce”. Dar propunerea lui n-a fost primită. În oricare dintre fiii lui s-ar fi încrezut Iacob, dar nu și în Ruben; da, Ruben era cel din urmă căruia i l-ar fi încredințat pe Benjamin. „Fiul meu nu va pleca cu voi, căci fratele lui a murit, și el a rămas singur; dacă i s-ar întîmpla o nenorocire pe drum, atunci îmi veți face perii albi să coboare cu durere în mormînt”. Și așa a rămas. Familia mîhnită a lui Iacob s-a împărțit. Iacob însuși a scris plin de durere sentința de

moarte pentru Simeon, fiul său, doar ca să-l păstreze pentru el pe Benjamin al său. - Dar tu nu vei nimici sfatul Dumnezeului tău, Iacob; fiul tău trebuie să ajungă în Egipt ca să-l elibereze pe fratele lui; căci „ce Și-a propus și ce vrea El să aibă trebuie totuși să se împlinească în final”.

13. Pentru a doua oară în Egipt

Geneza 43

Grânele aduse din Egipt s-au terminat curînd, în ciuda mării economii făcute. N-a mai rămas altceva de făcut decît să se ducă din nou în Egipt la Iosif. Iacob i-a înzestrat pe fiii săi cu toate cele necesare ca să poată cumpăra hrană, dar n-a vrut să împlinească singura condiție pe care o pusese Iosif, n-a vrut să-l dea pe Benjamin, deși i se promisese că îl va primi atunci înapoi pe Simeon și va căpăta hrană pentru întreaga sa casă. Dacă tu, iubit suflet, vrei să reții tocmai ce cere de la tine Domnul Iesus, atunci te străduiești degeaba să vii înaintea feței Sale. Dacă, dimpotrivă, îi aduci ca jertfă tot ce ai mai drag, atunci vei primi din plin daruri spirituale și cu acestea vei putea elibera mai mult decît un singur frate care suferă în sclavia Egiptului!

După o luptă cu sine însuși, Iacob a învins în cele din urmă. Promisiunea lui Iuda contribuisese mult la aceasta; el era acum gata să-l lase pe Benjamin să plece și a poruncit fiilor să ia cu ei un cadou, constînd

44

din roadele țării. Acest cadou era foarte prețios în vreme de foamete. Balsam și miere, mirodenii, smirnă, curmale și migdale, pe scurt ce avea mai bun a trimis Iacob. Poate că voia în felul acesta să îmblînzescă mînia presupusă a lui Iosif, așa cum făcuse odinioară și cu fratele său Esau.

Iuda îi spusese tatălui său: „Dacă n-am fi amînat atît, ne-am fi putut întoarce de două ori”. Ah, amînarea aceasta! Cu cît amîni mai mult, iubit suflet, să-l predai pe Benjamin-ul tău, cu atît mai mult lași alte suflete în foame și nevoi. Iacob s-a întors din toată inima spre Domnul, și cînd a făcut lucrul acesta, a putut să creadă că își va primi înapoi ambii fii. Aceasta i-a dat putere să-și aștepte copiii cu răbdare.

A doua călătorie a fraților lui Iosif n-a mai semănat cu prima. Prima oară, frații nu știau ce-i aștepta în Egipt; pe atunci, gîndurile lor erau îndreptate numai spre pîine. Acum știau că acolo vor găsi un regent nemilos, un aspru executor al judecății lui Dumnezeu. Gîndurile lor se învîrteau acum în jurul lui Simeon, dacă vor reuși să-l elibereze, și în jurul lui Benjamin, pe care voiau să-l aducă înapoi la tatăl lor.

Cînd au ajuns în sfîrșit la capătul călătoriei lor și au stat înaintea lui Iosif, el nu s-a uitat nici la ei, nici la plecaciunile lor adînci, ci numai dacă au îndeplinit condiția și l-au adus cu ei pe Benjamin. Dacă te apropii de Domnul Iesus, tot așa Se va uita și El dacă l-ai adus ca sacrificiu pe Benjamin al tău.

După cît se părea, regentul egiptean a acordat puțină atenție nefericiților fii ai lui Iacob. Poate că au ajuns la el chiar cînd era foarte ocupat, așa că nu avusese decît puțin timp la dispoziție pentru ei, căci îndatorirea lui mare și simtă era de a se îngriji de mulțime, întrucît de prevederea și de conștiinciozitatea lui depindea bunăstarea multor oameni. Iosif trebuia să se consacre în acest timp cu trup și suflet mării lui însărcinări de susținător și ocrotitor al poporului. Foametea se accentuase. Venea caravană după caravană, și marea cantitate de grîne, care nu se putea măsura, începea deja să se împutineze; acum era vorba în primul rînd de ajutarea Egiptului, care pînă atunci fusese scutit. Singurul timp liber care îi mai rămînea lui Iosif era la masa de prînz, și pe aceasta a consacrat-o fraților săi. În pofida marilor sale îndato-

45

riri, nu-i uitase, ci dăduse ordin servitorilor să pregătească masa în casa lui și pentru oamenii aceștia. Exemplul dat de servitorii lui Iosif este demn de urmat; ei n-au întregat cum se făcea că acești oameni acuzați, dintre care unul era încă în închisoare, trebuiau să stea la masă cu iubitul lor stăpîn. Nu, ci au făcut fără crîcnire ce li s-a poruncit. De asemenea servitori, care

nu stau mult timp la întrebări, ci care execută necondiționat poruncile, are nevoie și Regele nostru Iesus. Tu nu trebuie să înțelegi totul; crede numai că Domnul tău e responsabil pentru poruncile Sale și că acestea sunt totdeauna bune; crede și ascultă!

Ne putem imagina ce mare a fost surpriza fiilor lui Iacob când li s-a comunicat că urmau să fie duși în casa lui Iosif. Întrucât știau că nu meritau nimic bun, s-au temut foarte tare.

„De ce ne aduce aici?” se gîndeau frații, „precis că din cauza banilor”; ei s-au adresat cu temerile lor administratorului lui Iosif. I-au spus că au adus banii vechi și de asemenea pe cei noi. Dar el i-a liniștit: „Nu vă temeți, am primit banii voștri”. Acum nu știau ce să mai creadă. În fața lor se afla frumoasa casă a lui Iosif. Servitorii i-au condus pe musafirii speciali ai stăpînului lor pe niște trepte late și deschise la culoare într-o sală atît de fastuoasă, cum păstorii aceia simpli nici în vis nu văzuseră. În casă domnea perfectă liniște și ordine; nici un servitor nu stătea fără ocupație; fiecare își făcea treaba după poruncile primite. Nu se vedea nici o grabă; toți lucrau unul lîngă altul, nici unul nu-1 stînjenea pe vecinul său. Fiii lui Iacob au simțit că aici locuiau pacea, fericirea și binecuvîntarea lui Dumnezeu. Administratorul l-a adus și pe Simeon la ei. O, ce bucurie, ce revedere! Ne putem imagina cum s-au îmbrățișat și au plîns frații! Acum au început servitorii lui Iosif să-i servească. Le-au adus apă pentru picioare, au dat nutreț animalelor și tot ce era nevoie și le-au comunicat că sunt invitați la masă. O surpriză după cealaltă! Treptat, frații s-au liniștit. Ei au pregătit cadoul pe care li-l dăduse tatăl lor pentru Iosif, dar nu cu teamă, ci plini de recunoștință.

În sfîrșit s-au terminat îndatoririle lui Iosif, și el a venit. Dar fața lui era cu totul altfel: strălucea plină de lumină și iubire. El a primit cadoul pe care i l-au întins ei cu plecăciuni. El i-a întrebat binevoitor de

46

bătrînul lor tată, dacă mai trăia și era sănătos. Ei au zis că da. El s-a uitat în jur, l-a văzut pe Benjamin, și inima i-a bătut puternic. Tare i-ar mai fi plăcut să-și întindă brațele ca să-și primească fratele, dar încă n-o putea face. „Este acesta fratele vostru mai mic, despre care mi-ați povestit și după care v-am trimis?” a întrebat el, luptîndu-se din greu cu emoția și, fără să aștepte răspuns, a rostit binecuvîntarea asupra fiului favorit al lui Iacob: „Dumnezeu să Se îndure de tine, fiul meu!” Dar apoi sentimentele l-au copleșit pe Iosif, și a fost nevoit să iasă afară și să plîngă pînă s-a liniștit, înainte de a fi iarăși în stare să stea calm cu frații săi la masă și să nu se trădeze.

Fiii lui Iosif au fost foarte surprinși cînd s-au văzut la masă cu el. Au fost așezați după vîrstă; fiecare acolo unde îi era locul. Și la Iosif cel ceresc fiecare suflet fidel își are pregătit locul, și el va ajunge acolo unde este destinat. Să ne uităm la Iosif cum stă acolo la masă cu frații săi; el ne aduce aminte de Cel care a spus înainte de a-Și lua ră-mas'bun: „Am dorit mult să mănînc cu voi acest miel de Paște înainte de a suferi. Adevărat vă spun că de acum nu voi mai mîncea din el pînă ce va fi împlinit în Regatul lui Dumnezeu”. La masă au fost din belșug mîncare și băuturi fine, astfel că nimeni nu s-a ridicat de la masă flă-mînd sau însetat. Nu trebuie cumva să credem că Benjamin ar fi mîn-cat de cinci ori mai mult ca ceilalți. O, nu, cu siguranță că n-a mîncat mai mult ca ceilalți. Dar Iosif a vrut să dovedească fraților săi că dă-duse ordin să fie adus Benjamin nu ca să-l chinuiască, ci ca să-i facă bine și că îl onora ca musafir.

Inimile fraților erau pline de bucurie; au plecat de la Iosif veseli și recunoscători, crezînd că acesta era sfîrșitul acelor căi minunate ale lui Dumnezeu cu ei în Egipt.

14. O încercare teribilă

Geneza 44

în drum spre casă! - O, ce se mai bucurau frații lui Iosif că au putut scăpa cu bine de toate amenințările, și poate gîndeau, în speranța că

47

■ Uiiiil

foametea nu va mai dura mult: „Ca să ni se mai întâmple vreo nenorocire, n-o să ne întoarcem pe drumul acesta”. Ah, ce eroare! Foametea, care ținea abia de trei ani, trebuia să dureze șapte ani lungi, și era planul lui Dumnezeu cu familia lui Iacob ca aceasta să locuiască mult timp în Egipt. Suflet iubit, de câte ori ți se par și ție bune propriile tale gânduri și planuri!? Și cum te plîngi dacă nu se împlinesc așa cum ai crezut; și chiar dacă s-ar realiza ele și nu planul lui Dumnezeu, ar fi pierderea ta!

Fiii lui Iacob plecaseră din nou. Iar Iosif? Ah, acțiunea lui Iosif din acest capitol ni se pare atît de ciudată. Suntem făcuți cît pe ce să credem că acest bărbat de caracter s-ar fi schimbat, pentru că a fost într-adevăr în stare să se poarte în felul acesta cu familia lui. El a dat ordin să fie ajunși din urmă! Ce ciudat trebuie să li se fi părut și servitorilor săi modul lui de a proceda! Mai întîi poruncise să se pună paharul său în sacul lui Benjamin și apoi a dat ordin ca să fie urmăriți oamenii aceia, care erau total nevinovați, din cauza paharului. Dar, obișnuîți cu ascultarea, ei l-au ascultat și de data aceasta.

Ah, să ne închipuim surpriza teribilă a fiilor lui Iacob cînd administratorul lui Iosif le-a comunicat de ce venise. Demnitatea lor ofensată a răbufnit. „Banii pe care i-am găsit în sacii noștri i-am adus înapoi, și cum puteam atunci să fi furat argint și aur din casa stăpînului nostru?” Și, total convinși de nevinovăția lor, au adăugat: „Cel la care se va găsi paharul să primească pedeapsa cu moartea, și în afară de asta și ceilalți să fie sclavii stăpînului tău”. Administratorul știa foarte bine la cine va găsi paharul, de aceea a îndulcit sentința pe care și-o dăduseră chiar ei: „Acela la care se va găsi paharul să fie sclavul meu, dar ceilalți să fie liberi”. Acum a început controlul sacilor. Zece dintre ei au fost controlați; frații erau tot mai siguri că li se va dovedi nevinovăția, căci erau convinși de integritatea lui Benjamin, și tremurau de indignare că cineva îndrăznise să se poarte atît de rușinos cu ei. Acum s-a deschis sacul al unsprezecelea; Benjamin însuși l-a desfăcut; dar - ca lovit de fulger, s-a clătinat. S-a șters la ochi - i-a fugit tot sîngele de pe fața tînără și frumoasă, iar de pe buzele albe ca zăpada i-a scăpat un strigăt de groază, - oare ce scliepa acolo? — Sclipire de

48

argint?! Paharul de argint era într-adevăr acolo, în sacul lui! O spaimă de nespus i-a cuprins pe frați. Știa prea bine, ca Benjamin însuși, că fratele lor era nevinovat. Și-au sfîșiat hainele și, după ce și-au încărcat de bunăvoie animalele, s-au întors în capitală. Erau hotărîți mai degrabă să moară sau să rămînă pentru totdeauna în această țară îngrozitoare decît să se întoarcă în țara Canaan și să vadă jalea tatălui lor. Pentru a patra oară în scurt timp au stat, sau mai degrabă au căzut în țarină înaintea lui Iosif. Bietul Benjamin!

„Cum ați putut să faceți așa ceva?” i-a întrebat Iosif. Benjamin știa că nenorocirea îl lovise nevinovat fiind; și ceilalți fii ai lui Iacob știa că nu luaseră paharul; dar - mai știa că odinioară îi răpiseră tatălui raza de soare și o aruncaseră în mizerie. Iuda știa aceasta, la fel și Ru-ben, și fiecare știa ce făcuseră ei. S-au aflat dintr-o dată față în față cu păcatul lor, și oglinda adevărului le arăta o imagine groaznică. Și nici unuia dintre ei, nici măcar lui Benjamin, nu-i dăuna acest examen de conștiință. La întrebarea: „Cum ați putut să faceți așa ceva?”, frații lui Iosif n-au avut nici un răspuns. Ei nu s-au mai străduit să-și scuze păcatul. Simțeau că veniseră peste ei urmările păcatului lor și pedeapsa pentru el și că le ajunsese cuțitul pînă la os. Mîndria și îngîmfarea le erau zdrobite. Iuda a vorbit în numele tuturor: „Ce să spunem stăpînului meu sau cum să vorbim, și cu ce ne putem îndreptăți? Dumnezeu a găsit păcatul robilor tăi. Noi și cel la care s-a găsit paharul suntem sclavii stăpînului meu”.

Acest răspuns, care cuprindea o recunoaștere umilă și o mărturisire sinceră a vinovăției, era într-adevăr foarte corect, dar în el mai era o bucățică de suferință a unui suflet doborît la pămînt, și de aceea el nu-i era de-ajuns lui Iosif; la fel de puțin cum îi ajunge Domnului Iesus dacă prin suferință și încercări de tot felul te-a adus numai pînă acolo că ești gata să te supui plin de disperare voii lui Dumnezeu. Iosif voia să-și trezească frații din moartea lor spirituală și în același timp să se convingă de dragostea lor frățească. „Nu așa trebuie să fie”, a zis el hotărît. „Cel la care s-a găsit paharul să fie sclavul meu, dar voi puteți să vă întoarceți în pace

la tatăl vostru". Este aproape ca și cum ar vrea să adauge: „Și odinioară v-ați mâncat liniștiți pâinea după ce

49

I-ați aruncat în groapă pe Iosif al vostru, și v-ați întors acasă foarte liniștiți ca să vă mângâiați tatăl întristat; așa duceți-vă și acum cu pace la el". Dar ei nu mai erau aceiași oameni ca în urmă cu ani de zile! Ei nu mai puteau să se întoarcă în pace la Iacob și să-i vadă jalea. Nu, nici chiar cu prețul libertății și vieții lor! Egoismul lor murise, așa cum murise înainte întreaga lor mândrie. Iuda a pășit în fața lui Iosif și i-a amintit de tot ce se petrecuse între ei și el la prima lor vizită. El i-a povestit despre suferința tatălui de acasă, despre iubirea lui față de Be-niamin, o dovadă că nu era invidios pe el. Și pentru că era nevoit să se gândească permanent la păcatul pe care îl comisese față de Iosif, l-a menționat și pe acest frate, deși ar fi putut să tacă. Ah, el nu mai era același mincinos care îi trimisese odinioară lui Iacob în casă haina plină de sânge a fiului său, căci n-a mai zis nimic despre așa-zisul animal sălbatic care l-ar fi sfîșiat. El a zis: „Tu n-ai mai vrut să venim înaintea ta decât dacă îl aducem cu noi pe Benjamin. Fără el nu ne putem întoarce la tatăl nostru, cel puțin eu nu. I-am promis că dacă nu-l aduc înapoi voi purta toată viața vina pentru lucrul acesta. Cum aș putea să apar înaintea tatălui meu fără Benjamin și să-i văd jalea?! Nu, niciodată! - Mai bine vreau să răscumpăr printr-un sacrificiu de bună-voie viața și fericirea tatălui și fratelui meu! Lasă-l pe el să plece acasă; vreau eu să fiu sclavul tău în locul lui!"

În clipa aceea în care Iuda a fost gata să renunțe la patria, la familia, la căminul, la poziția sa înaltă, independentă și din iubire pură și altruistă, doar pentru a-și salva tatăl și fratele, și să devină sclav, Dumnezeu și unealta Sa Iosif au terminat educația lui. Din clipa aceea, el a fost vrednic să devină strămoșul celui „Silo”, „de care se vor atașa popoarele”, al Fiului lui Dumnezeu, care S-a dat pe Sine însuși și a luat o formă de sclav ca să-Și dea viața pentru frații Săi condamnați la moarte și să-i scape pentru totdeauna din sclavia nemiloasă.

15. Momente solemne

Geneza 45:1-20

O, iubit suflet, meditează la semnificația minunată a acestui capitol. El seamănă cu o oglindă în care este prefigurat în chip profetic ceea ce se va petrece cândva și va pune în uimire întregul neam omenesc. Când a văzut schimbarea deplină pe care o observase la Iuda și la ceilalți frați, de bucurie, Iosif nu s-a mai putut stăpîni. A dat ordin: „Scoateți afară toți servitorii!"

Acest moment solemn, festiv nu avea nevoie de martori. Ordinul său a fost executat; Iosif a rămas numai cu frații săi. Atunci, el a întins plîngînd în hohote mîinile spre ei. „Eu sunt Iosif, fratele vostru!" a strigat el, așa că l-au putut auzi egiptenii și servitorii lui Faraon care se adunaseră afară. „Eu sunt Iosif, fratele vostru. Mai trăiește tatăl meu?" Așa a strigat Iosif, dar n-a primit nici un răspuns; căci cine putea să descrie spaima fiilor lui Iacob? „Veniți mai aproape!" a poruncit el.

Ei s-au supus înmărmuriți; se uitau la fața lui frumoasă, la înfățișarea sa nobilă; credeau că spune adevărul, chiar și numai datorită faptului că acum vorbea cu ei fără interpret în limba lor. Dar ei erau năucii de acest fapt teribil. „Eu sunt Iosif, fratele vostru, pe care l-ați vîndut ca să ajungă în Egipt. - Uitați-vă bine la mine!" - Da, el era, vedeau ei bine, și acum le părea extrem de rău că-l vînduseră în urmă cu ani. Durerea și căința li se oglindeau atît de bine pe fețe, că Iosif a fost obligat să-i mîngîie. „Și acum nu vă îngrijorați și să nu vă gîndiți că sunt supărat din această cauză, că m-ați vîndut ca să ajung aici, căci ca să vă mențin în viață m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră. Sunt deja doi ani de cînd domnește foametea în țară; mai sunt cinci ani în care nu vor fi nici arătură, nici recoltă. Dar Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă susțină pe pămînt și să vă scape viața printr-o mare salvare. Nu voi m-ați trimis încoace, ci Dumnezeu; El a făcut în așa fel încît Faraon să mă pună domnitor peste toată casa lui și prinț peste întregul Egipt. Grăbiți-vă acum și duceți-vă la tatăl vostru ca

să-i spuneți: Iosif, fiul tău, îți spune: „Dumnezeu m-a pus domnitor peste întregul Egipt; vino la mine, nu mai aștepta. Vei locui în țara Gosen, aproape de mine, tu, copiii tăi și nepoții tăi, turmele de oi și de vite și tot ce ai. Și eu voi avea grijă de tine, căci mai sunt încă cinci ani de foamete, ca să nu pieri cu casa ta și cu tot ce ai'. Ochii voștri văd, și la fel și cei ai fratelui vostru Beniamin, că eu însumi vorbesc cu voi. Povestiți-i tatălui meu despre gloria mea din Egipt și tot ce ați văzut; grăbiți-vă de veniți încoace cu tatăl meu". - Pe urmă Iosif l-a îmbrățișat pe Beniamin, și au plîns amîndoi. Apoi, o, ce priveliște deosebit de frumoasă! Iosif i-a strîns la piept pe fiecare dintre frații lui și i-a asigurat printr-un sărut frățesc de iubirea sa generoasă și iertătoare. Ca urmare, ei s-au destins, iar sub razele calde ale iubirii lui Iosif s-a topit și ultima pojghiță de gheață. În acest capitol nu scrie ce-au vorbit frații după aceea, dar poți tu însuși, suflet iubit, să-ți dai seama. De abia acum s-au căit ei sincer de păcatul lor și și-au cerut iertare printre lacrimi fierbinți.

Între timp, în palatul regal s-a răspîndit vestea surprinzătoare că veniseră frații lui Iosif. De dragul lui Iosif și al meritelor sale, musafirii au fost întâmpinați cordial de rege, precum și de întreaga lui curte. Ne putem închipui cum a trimis regele după Iosif. Și după ce a aflat de la el toate amănuntele și știa de acum că Iosif voia să-și aducă întreaga familie în Egipt, le-a spus și el fraților favoritului său că pot să-și aducă tatăl. Dar el a făcut ceva și mai mult: Le-a dat care pentru a-și putea aduce tatăl, ca și soțiile și copiii. Nu aveau de ce să-și facă griji pentru obiectele casnice, căci pe acestea le vor putea procura cu ușurință în țara Gosen. De dragul lui Iosif, întregii lui familii i s-au promis lucruri mari și minunate.

Dar de ce este atît de solemn acest moment al regăsirii? Ce simbolizează el? Ah, există un alt Iosif, pe care L-au vîndut frații Săi, care de dragul lor n-a devenit numai sclav, ci a și avut parte pe cruce de o moarte de sclav. Familia Lui L-a izgonit și nu vrea pînă azi să mai știe de El. Dar va veni clipa cînd acest Iosif Se va întoarce cu putere mare și familia Lui îl va vedea brusc în fața ei. Nici o altă națiune nu va fi de față, celelalte popoare vor asculta numai de la depărtare. Cine ar

putea descrie momentul acela teribil și totodată glorios cînd va răsuna cu putere și zguduitor: „Eu sunt Iesus, Fratele vostru! Acel Iesus pe care L-ați crucificat voi și pe care L-ați adus înaintea lui Ponțiu Pilat" și cînd se va împlini profeția: „Vor vedea pe cine au străpuns", „Și toate națiunile se vor tîngui pe pămînt".

Și apoi El, cerescul nostru Iosif, cunoscut și recunoscut în sfîrșit de poporul Său, îi va dovedi acestuia marea Sa iubire: El le va reduce vina și le va explica că Dumnezeu a folosit și răul pe care l-au comis ei și părinții lor pentru salvarea întregii omeniri. El le va spune că Dumnezeu L-a trimis înaintea lor prin moartea Sa pe cruce ca să-I dea cheia tuturor comorilor și să-L facă Salvator și Domn al cerului și al pămîntului, astfel încît nimeni să nu poată mișca o mîna sau un picior fără voia Sa în Regatul lui Dumnezeu.

S-au făcut toate pregătirile, El va veni. Da, El va reveni, dar de abia cînd poporul Israel va fi adunat într-un loc din toate țările și popoarele. El dorește fierbinte să-l îmbrățișeze pe Beniamin, adică: pe acele suflete din poporul evreu care L-au iubit și L-au dorit, ca să cîștige în același timp dragostea fraților Săi încă împietriți.

El va reveni! O, sufletul meu, unde vei fi atunci? Vei fi printre prietenii Mirelui care se vor bucura împreună cu El? „Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu". Iubește-L și ascultă-L, și atunci vei avea parte de cîntecul de a te bucura cu Tatăl tău ceresc de bucuria și gloria Fiului Omului, pentru ale Cărui merite întreaga casă a lui Ia-cob va fi primită cu bunăvoință. Glorie Ție, Doamne Dumnezeule Sabaot, că ai hotărît așa! Aleluia!

16. Vestea bună

Geneza 45:21-28

Iosif i-a înzestrat pe frații săi, le-a dat care, de asemenea servitori și cadouri. Fiecare a primit

o haină de sărbătoare și hrană pentru drum, dar lui Benjamin i-a dat cinci haine de sărbătoare și 300 monede de argint! Iosif i-a trimis tatălui său multe cadouri frumoase, ca acesta

52

53

să-și dea seama că fiul său este cu adevărat domnitor peste Egipt. La plecarea fraților săi, el le-a dat un îndemn scurt, dar semnificativ: „Să nu vă certați pe drum!” Căci ce ușor s-ar fi putut întâmpla ca să-l invidieze pe Benjamin sau ca unul să-i reproșeze altuia: „Tu ai fost mai vinovat de vânzarea lui decât eu”.

Ah, ce pană de scris ar fi în stare de zugrăvească întoarcerea acasă a fiilor lui Iacob! Ei au lăsat încărcătura în fața cortului tatălui lor, au alergat înăuntru și au strigat: „Iosif trăiește încă și este domnitor peste întreaga țară a Egiptului”. Această veste a acționat atât de puternic asupra lui Iacob, încât a fost cât pe ce să leșine; nu putea să creadă, căci era o veste mult prea neașteptată și frumoasă. Când și-a mai revenit oarecum, fiii săi i-au relatat toate cuvintele lui Iosif și i-au spus totul; da - au povestit și i-au mărturisit acum și cum ajunsese Iosif în Egipt și că întâmplările prin care trecuseră în Egipt fuseseră o pedeapsă a lui Dumnezeu și o punere la încercare a lui Iosif. Apoi l-au dus afară și i-au arătat carele egiptene, cadourile lui Iosif și hainele lor, mai ales veșmintele lui Benjamin.

Ah, aceste dovezi erau de-ajuns! Inima lui Iacob s-a înviorat iarăși; a văzut ce minunat îl răsplătise Domnul pentru faptul că se înfrînase și-l predase pe Benjamin. El îl dăduse pe Benjamin și-l primise în schimb pe Iosif, și în plus Benjamin se odihnea la pieptul său, iar Simeon stătea lângă genunchii lui. „Îmi ajunge că fiul meu Iosif încă trăiește; vreau să mă duc acolo ca să-l văd înainte de a muri”, a zis Iacob. Și tu, iubit suflet, vei avea îndeajuns când îl vei vedea pe Iosif. Numai că atunci nu vei mai muri, ci vei trăi etern, așa cum nici Iacob n-a murit, ci s-a mai bucurat 17 ani de fericire, de gloria și iubirea iubitului său Iosif, la fel de mult cât îl lipsise Domnul de el pentru îndeplinirea gândurilor Sale minunate.

17. în drum spre Iosif

Geneza 46

Așa a plecat Iacob cu tot ce avea la Iosif, dar înainte de a părăsi țara Canaan în care sperase să-și încheie viața ca și Abraham și Isaac, s-a

54

mai dus o dată la Beer-Șeba, în locul acela memorabil, în care Abraham plantase copacii și ridicase un altar. Acolo a adus și el din toată inima o jertfă de laudă și mulțumire Dumnezeului cel viu, care fusese cu el în Haran și l-a rugat să fie alături de el și în marele și păgînul Egipt. Întrucît Dumnezeu știa ce greu îi era lui Iacob să plece din acele locuri sfinte, în care Domnul Se revelase taților săi, a venit noaptea la Iacob ca să-l asigure că acest pas era voia Sa și că va fi cu el și în Egipt. „Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău; nu te teme să te muți în Egipt, căci acolo te voi face un popor mare”. (Este ca și cum Dumnezeu ar fi vrut să-i spună lui Iacob: „Să nu-ți vină greu să părăsești aceste locuri, căci prezența Mea nu este legată de ele”.) „Voi veni cu tine în Egipt și te voi aduce iarăși aici, iar Iosif o să-și pună mâinile peste ochii tăi”. Ce promisiune frumoasă, minunată!

Iubit suflet! Dacă ești ascultător și faci voia lui Dumnezeu cu lepădare de sine, atunci nu te teme! Domnul Iosif va merge cu tine chiar și în beznă cea mai mare, și în final totul se va schimba în bucurie și binecuvîntare.

Așa a plecat Iacob cu întreaga sa familie, 66 de oameni, spre Egipt. Sub protecția marelui și sfîntului Dumnezeu au mers în întîmpinarea unei vieți noi. Iuda conducea expediția. Iacob l-a trimis la Iosif, cînd erau deja aproape de el, ca să-i anunțe acestuia venirea lor. O, ce bucurie a umplut atunci inima lui Iosif ce așteptase cu atîta dor! El a dat imediat ordin să i se înhame caii la car și s-a grăbit să iasă în întîmpinarea tatălui și familiei acestuia.

Iacob și Iosif au simțit bucurie, o bucurie nesfîrșită, cînd s-au îmbrățișat plîngînd. Cine ar putea zugrăvi această întîlnire? Dar o clipă și mai măreață a fost atunci cînd, după 33 de ani

de despărțire, Fiul iubit și unic S-a întors la Tatăl. El a revenit de pe câmpul de luptă, unde dăduse toate luptele și ieșise învingător. O, ce revedere trebuie să fi fost aceea! De același lucru vei avea și tu parte, suflet iubit, când vei ajunge odată înaintea Fiului, și un martor ocular, unul din oștirea lui Dumnezeu, îți va povesti cum a fost.

Jacob nu mai dorea nimic pe pământ; inima îi era sătulă după ce-l văzuse pe Iosif în viață.

55

Iosif a trebuit să-i anunțe mai întâi lui Faraon sosirea familiei sale. Nu așa va fi atunci când cerescul Iosif îi va aduce acasă pe ai Săi. Regele cerului și pământului, Domnul Sabaot, Se va grăbi să-i iasă în în-tîmpinare de la depărtare ca să ureze bun-venit Miresei Fiului Său iubit și s-o strîngă la piept. Și tu, suflete iubit, te vei găsi atunci în îmbrățișarea Sa sfîntă.

Iosif i-a luat pe cinci dintre frații săi și pe tatăl său și i-a prezentat regelui, și după o discuție cordială acesta le-a dat ținutul Gosen ca domiciliu și i-a spus lui Iosif ca pe cei mai pricepuți dintre ei să-i facă supraveghetori peste marile sale turme de vite. Așa au primit frații lui Iosif nu numai un cămin, ci și un loc de muncă și un rang în ținutul Gosen. În plus, Iosif i-a aprovizionat cu hrană în timpul foametei generale. Așa Se va îngriji de ai Săi și cerescul nostru Iosif, încă înainte de a veni pe acest pământ perioada îngrozitoare a foametei spirituale din timpul Strîmtorării, când oamenii vor merge din loc în loc ca să caute evanghelia, dar n-o vor mai putea găsi. încă înainte de a începe acest timp înfiorător se va împlini acea profeție neînțeleasă de lume: „Unul va fi luat și altul va fi lăsat”. Copiii lui Dumnezeu vor fi răpiți de pe pământ și vor fi strămutați în Gosen-ul paradisiac, unde vor aștepta în plinătatea păcii și a luminii acea clipă măreață în care întregul pământ va fi răscumpărat prin Iesus din Nazaret.

18. Salvare din nevoie

Geneza 47:1-25

Abia acum a început pentru locuitorii Egiptului foametea anunțată. Cît timp egiptenii au avut bani, au cumpărat grîne și n-au suferit; dar banii nu ajung veșnic, ci ajung la capăt. Spre marea lor groază, oamenii au observat că nu mai aveau nimic cu care să poată cumpăra. Li se părea ceva de neimaginat să moară de foame în fața ochilor bunului Iosif doar pentru că nu aveau bani. S-au dus la el, și el le-a dat sfatul: „Aduceți-vă animalele încoace, o să vă dau pîine în locul lor”.

Așa au făcut, dar și animalele s-au sfîrșit. N-a durat nici un an, și

56

oamenii au venit din nou la Iosif. Ei nu i-au ascuns că își dăduseră pe grîu tot ce aveau, că nu mai aveau altceva decît corpul lor, ogoarele neroditoare și satele în care locuiau. Ei l-au rugat să le cumpere pămînturile și pe ei înșiși, și în schimb să le dea de mîncare în foametea care mai dura. Iosif a făcut lucrul acesta și a cumpărat întreaga țară pentru Faraon. Pe cei care locuiau la distanță i-a mutat în apropierea orașelor regale, ca să-i poată aproviziona mai bine, și le-a dat sămînță ca să-și însămînteze ogoarele. În clipa în care egiptenii s-au vîndut lui Faraon ca urmare a încrederii în Iosif, nevoia lor se sfîrșise, și ei au putut să trăiască în continuare fără griji, în pofida foametei care stăpînea peste pământ. De acum, ei îi aparțineau lui Faraon și credeau că el se va îngriji ca nici unul dintre ei să nu piară.

Suflet iubit, ce exemplu frumos este acesta pentru tine! Dacă ai venit deja la vistieriile cerescului Iosif și I-ai sacrificat tot ce aveai, fă pasul decisiv și predă-te Lui în întregime, trup și suflet, cu toate capacitățile și slăbiciunile tale, precum și cu problemele tale pămîntești și trupești, și vei fi complet eliberat de toate grijile. Cît timp vii la El și crezi că pentru darurile spirituale trebuie de fiecare dată să aduci ceva, când banii tăi, când bucuria ta de lucrurile pămîntești, etc, atîta timp vei duce o viață plină de agitație și de îngrijorare pentru fericirea ta eternă. Dar atîta timp cît te-ai hotărît să te predai complet Lui și din clipa aceea să nu-ți mai aparții ție însuși, ci Lui, toate îngrijorările ți se vor termina. Căci El a zis: „Nimeni nu-i va smulge din mîna Mea”.

Dar să ne gândim cum le-a mers egiptenilor și ce a însemnat pentru ei că s-au vîndut! Din momentul acela, nimeni n-a mai avut voie să spună despre ogoarele sau despre casa lui, ba chiar nici despre copiii sau oamenii săi: „Acesta îmi aparține”, căci totul aparținea regelui. Nimeni nu avea voie să spună: „Pot să fac ce-mi place și să trăiesc cum vreau”, căci viața, forțele și capacitățile sale le putea întrebuința și manifesta numai în serviciul regelui. Unora li se pare că aceasta trebuia să fi fost o viață insuportabilă. Ce despăgubire au primit ei pentru aceasta?

Ei au putut să trăiască pașnici și fără griji în casa regelui și să lucreze ogoarele regale. Din recoltă, patru părți erau ale lor, iar a cincea

57

parte era dată regelui. În vremuri de nevoie, cînd ogoarele nu produceau nimic, era datoria regelui să aibă grijă de ei. Nimeni nu avea voie să-i lezeze, altfel avea de-a face cu pedeapsa regelui, căci ei erau ai săi, îi aparțineau.

Iubit suflet, și tu vei fi la fel de fericit dacă te predai Regelui tău ca proprietate a Lui. Desigur, după aceea nu mai poți să spui că un lucru este al tău, nici viața, nici soția, soțul, copiii, frații și surorile, ogoarele, casele, darurile și capacitățile; toate acestea aparțin Regelui tău. În schimb, toate grijile tale privind salvarea temporală și eternă se sprijinesc pe umerii Regelui tău. În vremuri de foamete spirituală, El te va satura. Vei fi eliberat pentru totdeauna de teama de moarte, căci nu poți să ajungi la pierzare. Nici un dușman nu are voie să-ți facă vreun rău fără să fie pedepsit, căci „cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Mei”, zice Domnul. Nu șovăi să-ți însușești această pace, această fericire liniștită, fără dorințe, care se poate asemăna cu fericirea unui nou-născut nevinovat care se odihnește în brațele mamei sale. Cînd egiptenii au auzit din gura lui Iosif cum trebuia să le meargă mai departe, au strigat plini de recunoștință: „Tu ne-ai păstrat în viață; lasă-ne să găsim bunăvoință înaintea ta, și vom fi bucuroși sclavii lui Faraon”. Ei vedeau ca o fericire, o favoare să poată fi sclavii unui rege binevoitor. Regele tău ceresc este cu mult mai bun. Cine I se predă Lui pentru totdeauna, acela va adevăra cu mulțumire ce favoare i s-a făcut prin faptul că a putut să se predea. Da, el va privi ca un privilegiu dacă îl poate servi pe Regele său ceresc.

19. Dor de fără

Geneza 47:26-31

Să ne întoarcem din nou la Iosif și la familia lui Iacob. 16 ani a durat șederea lui Iacob în Egipt; deja se mergea pe al 17-lea an. Ce perioadă lungă și semnificativă! În acest timp au avut loc evenimente importante pentru Iosif. În timpul perioadei de strîmtoare și în anii următori au avut loc în Egipt mari schimbări politice. Dintr-un stat liber, Egiptul a devenit o monarhie absolută. În tot acest timp, familia lui Iacob a trăit liniștită și pașnică în ținutul Gosen și a crescut în interior și în exterior; binecuvîntarea lui Dumnezeu era în mod vizibil asupra lor. Israel a văzut nu numai fericirea și bogăția fiului său preferat Iosif și a fiului său cel mai mic Beniamin, ci și pe cea a celorlalți fii, de care nu mai avea motive acum să se plîngă. O, nu; Dumnezeu ajunsese cu ei la țintă, ei trăiau cu Dumnezeu ca și Iosif și și-au orientat și familiile în acea direcție. Și deși Iacob nu putea spune despre acești ani de viață în care Domnul a lăsat îndurarea Sa să strălucească peste ei că erau răi, totuși nu se simțea în Egipt ca acasă. Dorul după văile și dealurile Canaanului, după Liban și Moria îl frământa în inimă. N-ar trebui să ne mirăm că tînjea după Palestina, deși se mutase cu întreaga lui familie, căci Domnul dăduse această țară lui Abraham, lui Isaac și lui însuși. Este adevărat că acolo nu aveau altă avere decît locul de înmormîntare pe care îl cumpăraseră Abraham, - dar tocmai în direcția aceea era atras Iacob cu atîta putere. El simțea că nu va mai sta mult aici, și dacă nu în viață, atunci voia ca măcar în moarte să se odihnească în țara părinților săi. El l-a chemat la sine pe Iosif și i-a transmis dorința sa într-o convorbire particulară: „Te rog să nu mă înmormîntezi în Egipt”, s-a rugat el umil, „ci vreau să stau lîngă părinții mei, și tu să mă duci din Egipt și să mă îngropi în mormîntul lor”. Iosif i-a promis tatălui său cu un jurămint

că-i va împlini dorința, care pe timpul acela nu era un fleac, dacă ne gândim la marea distanță dintre Canaan și Egipt. Apoi au vorbit cu siguranță încă mult timp despre patria lor. La plecare, Iosif a poruncit să fie chemat imediat în caz că boala tatălui său se va agrava, fapt care s-a și întâmplat curînd.

20. Marea răsplată

Geneza 48

De data aceasta, Iosif a venit la tatăl său însoțit de doi tineri. Se vedea după hainele lor, după atitudinea lor, după întreaga lor comportare că fuseseră crescuți într-un mediu regesc. Nici n-a aflat bine Iacob,

58

59

care era bolnav și slăbit, că a venit Iosif, că s-a și simțit înzdrăvenit în mod miraculos. Ah, acest fiu era și a rămas pînă în ultima clipă o rază de soare. Israel s-a așezat în capul oaselor și i-a amintit lui Iosif de promisiunile mărețe pe care i le dăduse Dumnezeu. El credea că, la un moment dat, casa lui va pleca în Canaan ca un popor numeros pentru a cuceri acea țară, de aceea voia să-l răsplătească acum în mod princiar pe Iosif pentru dragostea sa filială. Voia ca ambii fii ai lui Iosif pentru acum și pentru vremuri viitoare să fie văzuți ca fii și urmași ai lui Iacob și astfel să primească două părți în țara promisă. În această chestiune, Iacob n-a acționat în mod arbitrar, ci după voia lui Dumnezeu. Dumnezeu însuși l-a ridicat în felul acesta pe Iosif mai presus de frații săi. Cu această ocazie, Iacob s-a gândit cu tristețe la iubita lui soție Rahela, care îi fusese răpită atît de timpuriu, încît nici măcar nu fusese prezentată tatălui său Isaac, nici n-o putuse înmormînta în locul de înmormîntare al lui Abraham. Iacob avea 147 de ani și încă o iubea pe Rahela. Ducem cu noi pînă în eternitate o dragoste adevărată.

Să ne imaginăm cît de atenți și de respectuoși ascultau cei doi nepoți cuvintele bunicului lor. De pe trăsăturile lor frumoase radia înflăcărarea tinerească. Oh, ce onoare pentru ei, purtătorii a două nume alese, să fie întemeietorii a două triburi și în plus moștenitori ai acelei țări minunate, despre care tatăl lor le povestise atîtea lucruri frumoase! Ei se uitau plini de admirație la fața bătrînului, care povestea așa de simplu că Dumnezeu i-a apărut și a vorbit cu el. Atunci Iacob și-a luat privirea de la Iosif, s-a uitat înjur și i-a observat pe cei doi: „Cine sunt ei?” a întrebat el. Cu siguranță că Iacob îi văzuse mai devreme pe copiii lui Iosif, dar poate că trecuse mult de atunci, și între timp crescuseră atît de mult, că nu-i mai recunoștea. „Sunt fiii mei”, a răspuns Iosif vesel, „pe care mi i-a dat Dumnezeu aici”. O, tată fericit, care se poate bucura de copiii săi reușiți, crescuți spre gloria lui Dumnezeu! „Adu-i încoace la mine, ca să-i binecuvîntez”. Iacob și-a întins brațele și i-a strîns la piept pe nepoții săi. I-a îmbrățișat și sărutat plin de bucurie. Cu siguranță că ei au răspuns dezmiertărilor lui și și-au adus aminte și după ani de zile de aceste clipe atît de solemne. „Nu m-am gândit”, i-a zis Iacob lui Iosif, uitîndu-se țintă la el, „că te voi revedea;

60

și uite, Dumnezeu m-a făcut să-i văd și pe urmașii tăi”. Este cea mai bună dovadă a faptului că se merită să-L servim pe Dumnezeul nostru, deși ar putea să pară pe alocuri că El Se poartă aspru și nemilos cu ai Săi; dar sfîrșitul este totuși de cele mai multe ori glorios. Iosif a îngenunchat cu fiii săi la picioarele tatălui său; Iosif, nespus de emoționat, privind în spirit profetic la viitorul glorios care îi aștepta pe fiii săi, și-a plecat fața pînă la pămînt înaintea îndurătorului și iubitorului Dumnezeu care nu numai că nu înșelase așteptările puse în El, ci le și împlinise din belșug, peste așteptări. Apoi Iosif i-a pus pe fiii săi în fața tatălui său după vîrstă. Dar Iacob, condus de Spiritul lui Dumnezeu, și-a pus mîna dreaptă pe capul lui Efraim și i-a dat deci înțîietate înaintea lui Mânase, care era înțîiul născut, și nici nu s-a lăsat corectat de Iosif. „Știu, fiule, știu”, a răspuns el la protestul lui Iosif. „Și acesta va deveni un popor și va fi mare; dar fratele lui mai mic va fi mai mare decît el”.

Ah, ce frumos suna binecuvîntarea dată lui Iosif și fiilor săi: „Dumnezeul, cu care tații mei,

Abraham și Isaac, și-au dus viața, Dumnezeu care a fost Păstorul meu toată viața pînă în această zi, îngerul (le-sus) care m-a scăpat de orice rău, El să-i binecuvînteze pe băieți, ca să fie numiți cu numele meu și numele taților mei, Abraham și Isaac, ca să crească și să fie mari pe pămînt. Cine va vrea să binecuvînteze în Israel să zică: „Dumnezeu să te facă ca pe Efraim și pe Mânase!” Iată, eu mor; și Dumnezeu va fi cu voi și vă va duce înapoi în țara taților voștri. Ți-am dat o bucată de pămînt mai mare decît fraților tăi, cea pe care am luat-o cu sabia și arcul din mîna amoriților". De fapt, nu Iacob însuși se luptase cu amoriții, dar în spirit profetic a prevăzut luptele pe care urmașii săi trebuiau să le dea cu ei înainte de a-și putea lua partea de moștenire.

21. Binecuvîntarea

Geneza 49

Apoi, Iacob i-a chemat la el pe ceilalți fii ca să le spună ce li se va întîmpla în viitor. Să nu credem cumva că Israel însuși a destinat fiilor

61

săi ceea ce conține acest capitol; nu, el doar le face cunoscut voia și sentința lui Dumnezeu în privința lor. Nu trebuie să presupunem că Iacob încă nu-i iertase fiului său Ruben, care căuta de mulți ani să-i dovedească dragostea sa filială, marele său păcat. Ah, nu, Iacob iertase, și cu siguranță a fost dureros pentru el că trebuia să anunțe: „El a trecut curgînd ușuratic ca apa. Dar nu vei mai fi cel dintîi", însă nu ajuta la nimic. Pedepsa lui Dumnezeu venea și trebuia să fie arătată. Nu ajuta la nimic s-o treacă sub tăcere. Ea trebuia anunțată ca avertizare pentru generațiile viitoare, la fel ca și judecata asupra lui Simeon și Levi.

„Blestemată să fie mînia lor", a zis Iacob despre fiii săi. De ce blestemată? „Pentru că este așa de violentă, iar furia lor, pentru că este așa de încăpățînată. O să-i împart în Iacob și o să-i risipesc în Israel".

Pentru Iuda, tatăl său a prezis că din tribul său vor ieși regi și că nici sceptrul, nici toiagul de stăpînire nu trebuia să se înstrăineze de la el, pînă va veni Eroul, Silo, Mesia: „Și de Acesta se vor atașa popoarele".

Ce împlinire minunată a avut această profeție, ca și celelalte profeții ale lui Iacob!

Binecuvîntarea promisă s-a împlinit și se va împlini literal, căci însuși Spiritul Sfînt a vorbit prin gura servitorilor Săi.

După ce și-a sfîrșit binecuvîntarea, Iacob și-a exprimat în fața întregii sale familii dorința de a fi înmormîntat în mormîntul lui Abraham, acolo unde erau înmormîntați Abraham și Sara, Isaac și Rebeca, ca și soția sa Leea.

După ce Iacob a făcut tot ce-l însărcinase Domnul, somnul morții i-a închis ochii obosiți. El a adormit, pentru a se trezi de abia în ziua aceea glorioasă, cînd Urmașul său, Eroul victorios și Emanuel, va veni în ținutul întunecat al Hades-ului ca să rupă lanțurile morții, să-i elibereze cu putere pe cei legați și să-i ducă la Dumnezeu care, în timpul întregii sale vieți și chiar în moarte și după moarte a fost Păstorul lui Iacob.⁶²

22. Încheierea educației

Geneza 50

Primul capitol din Biblie ne povestește că a existat cîndva un timp în care nu era nimic în afară de Dumnezeu; capitolul 50 din această carte ne descrie sfîrșitul a doi bărbați de seamă, dispariția lor de pe pămînt, ca și cînd n-ar fi fost niciodată, și intrarea lor în acel Regat misterios în care numai Dumnezeu poate privi. În primul capitol ni se relatează istoria creației, începutul vieții și originea omenirii. În capitolul 50 citim despre sfîrșitul luptelor, încercărilor și pregătirilor pentru o nouă viață. În primul capitol, Dumnezeu i-a creat pe oameni, acolo începe educarea a doi oameni. În capitolul 50, Dumnezeu ajunge la țintă cu educarea a doi oameni și îi ia la Sine. Această carte este completă; în ea se zugrăvește amănunțit cum își conduce și-și educă Dumnezeu copiii și cum în final cei care se lasă călăuziți de El trebuie să

mărturisească: „El a făcut totul bine”. Căci și pentru această nouă creație sunt valabile cuvintele pe care le citim în primul capitol: „Și Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse, și iată că era foarte bine!”

Cine ar fi crezut despre Iacob, când a fugit odinioară cu toiagul în mână la Haran, că după moartea lui va avea parte de funeralii regale? Nici nu și-a ușurat bine prima durere prin plîns că Iosif, după ce a sărutat încă o dată fața iubită, a și dat ordin să se îmbălsămeze corpul tatălui său, ca să-l pregătească pentru drumul lung care îi stătea înaintea, îmbălsămarea dura 40 de zile, de abia după aceea puteau fiii să se gîndească la înmormîntare. Între timp, Iosif îi ceruse lui Faraon permisiunea de a pleca în Canaan ca să-l înmormînteze acolo pe tatăl său. I s-a dat mai mult decît doar permisiunea. Toți demnitarii și primii bărbați în rang de la curtea regală au văzut ca o datorie de onoare însoțirea tatălui lui Iosif pe ultimul drum. Când vestea a străbătut regatul: „Iosif poartă doliu, a murit tatăl său; el va pleca în Canaan, ca să-l înmormînteze acolo”, întregul popor i-a împărțit doliul. Toți voiau să arate că-l prețuiau pe Iosif și pe Israel. Convoiul care a plecat de acolo ca să-l însoțească pe Iacob era tot mai mare; în plus, Faraon i-a dat lui

63

Iosif care și călăreți de pază. întreaga familie a lui Iacob, cu excepția copiilor mici, a pornit la drum. Ciudatul convoi funebru se deplasa spre țintă cu mare solemnitate. Iosif a pășit încă o dată în iubita sa patrie, pe care o plînsese cu atîta durere în urmă cu ani; el și frații săi au văzut încă o dată Munții Libanului și Moria. Au privit frumosul ținut promis lui Efraim și Mânase. După ce l-au pus pe Iacob la odihnă, au vizitat poate și mormîntul Rahelei din Betleem; apoi au plecat de acolo, ca să nu se mai întoarcă niciodată. Așa s-a întors Iacob pentru a doua oară acasă din străinătate; de acum nu va mai trebui să pribegască printre străini. Dumnezeu încheiase cu el; și el își terminase însărcinarea, de acum pribegia lui luase sfîrșit, și el putea să se odihnească. „Abel Mițraim, jalea egiptenilor” a fost numit locul în care familia lui Israel și-a luat printre lacrimi rămas-bun de la iubitul lor tată - spre mirarea poporului care stătea în jur, care nu putea înțelege un asemenea doliu, care nu știa ce însemnase acest bărbat pentru familia lui, și anume că el fusese un învingător pe care, după lupta lui dusă cu fidelitate, îl aștepta cununa.

Cînd frații lui Iosif s-au întors, au fost cuprinși de neliniște, neștiind cum se va comporta Iosif cu ei. Nu te mira, suflete iubit, că ei, după atîtea experiențe frumoase, mai puteau avea încă îndoieli în privința lui. De cîte ori te-ai îndoit și tu de Iosif-ul tău ceresc, deși El Și-a dat viața pentru tine! Foarte adesea, cînd vreun prilej ți-a amintit de păcatele tale, te-ai gîndit: „Ah, oare ce va fi cu mine în continuare?”

Prin șederea lor în Canaan, frații lui Iosif și-au amintit de păcatul lor și i-au transmis cererea lor. Iosif a plîns, căci lipsa lor de încredere îl durea, la fel cum îl doare și pe Iosif-ul nostru ceresc. El i-a asigurat pe frații săi că nu este supărat pe ei și a adăugat: „De aceea, nu vă temeți; eu voi avea grijă de voi și de copiii voștri”. Așa i-a mîngîiat el și a vorbit frumos cu ei. Ce mai trebuia încă pentru a desăvîrși acest caracter frumos, plăsmuit și cultivat de însuși Dumnezeu? Domnul i-a dăruit o durată a vieții de 110 ani. Dacă scădem primii 30 de ani, atunci acest om al lui Dumnezeu a trăit 80 de ani ca unealtă binecuvîntată a lui Dumnezeu în mîna Domnului său, ca domnitor sărbătorit al unui regat mare.

Domnul i-a făcut favoarea de a-și vedea crescînd în casa sa nu numai nepoții, ci și strănepoții. Cînd i s-a apropiat sfîrșitul, i-a chemat la sine pe frații săi și le-a zis plin de siguranța credinței: „Cînd Dumnezeu vă va duce de aici, să luați și oasele mele”. El voia ca, dacă nu în viață, atunci măcar în moarte să fie acasă. Dumnezeu îl chemase în străinătate ca să înfăptuiască acolo lucruri mari prin el. Cît timp acestea trebuiau îndeplinite, el și-a făcut răbdător datoria; acum că aceste lucruri erau înfăptuite, îi era dor de țară.

Iosif a murit! Niciodată n-a mai existat în Egipt un asemenea om. Iar pentru popor a fost cu siguranță ceva ciudat că au putut să-l plîngă, nu însă și să-l înmormînteze. Din aceasta au

dedus că el le fusese încredințat pentru scurt timp ca o comoară prețioasă, dar numai pentru puțin timp; acum se depășise termenul, și ei trebuiau să-l înapoieze.

După mai mult de 400 de ani, un convoi cu peste un milion de oameni a plecat din nou din Egipt spre Canaan. într-un sicriu luxos duceau cu ei resturile pămîntești ale gloriosului fiu al lui Israel. Pribegia a durat peste 40 de ani, înainte de a depune în sfîrșit sicriul în pămîn-tul patriei.

Așa a ajuns Iosif în sfîrșit acasă. „Bine ai venit!” au șoptit dumbrăvile Moriei, „bine ai venit!” au șoptit cedrii Libanului și valurile Iordanului: „Odihnește-te în pace, fiu glorios și învingător! Odihnește-te în pace!”

64

65